

HAZİRAN'DA ÖLMEK ZOR

Ah o Haziran günleri... Ölmezleri aramızdan alıp götüren isyanları tetikleyen Haziran günleri!.. Büyük Usta Nazım... Orhan Kemal, Ahmet Arif, Hasan Hüseyin...

Mısralarına kavgayı ve sevdâyı dokuyanlar, kavgalara umut olurlar. Damla damla tamla akar genç yüreklerle. Dalga dalga büyür kavgâ. Gün gelir 15-16 Haziran'ın büyük işçi ayaklanması olur döver düzenin kıyılarını.

Derken gencecik yüreklerin ellerinde Taksim Komünü olur tir tir titretir düşmanı. Haziran'ın gencecik bedenleri... Ethemler, Ali İsmailler,

Mehmet Ayvalıtaşlar, Medeniler, Abdullahlar ve diğerleri! Göğü fethetmiş Haziran'ın genç yürekleri.

İsyanın, umudun, ayaklanmanın adı olmuş Haziran! Elde bayrak bayrak dalgalananların adı olmuş. Şimdi Haziran'da ölmek zor!

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

3 - 17 Haziran 2015/ S 285 / 1 TL

YIKILACAKSINIZ!

O büyük ayaklanmanın yıldönümünde Taksim bir kez daha kuşatma altında. Tomalar, otobüsler, kalkanlar, gaz bombaları, Meydan ve Park boyunca sıra sıra dizilmiş polisler... Gezi Parkı'na girişler yasak! Güçlülükten değil zorbalıkları, korkudan! Saltanatları çökecek bir daha ayaklansa ezilenler. Korku düşmüş yüreklerine. Şairin dediği gibi... "korkudur bayrakları /korkudur urubular gibi dönen tepelerinde" Bundandır bunca baskı, eziyet.

Devlet bunca korkup önlemler alırken Taksim Dayanışması günü kurtarma telaşında, güçsüz bir çağrı ile yetindi Taksim'e. Hem de ancak yeni bir ayaklanmayla, ayaklanmacı bir ruh haliyle ele geçirilebileceği açıkken. Geniş yığınların çağrıya karşılık vermemesinin altında yatan asıl sebep işte bu kararsızlıktır. Daha ileri gitmek için kararlı olmak gerek. Kararlı adımlar egemenlerin korkularını gerçeğe çevirmek için yeter. Bakın, her emekçi eyleminde, her özgürlük talebinde dizlerinin bağı çözülüyor korkudan. Elleri ayakları tutmaz oluyor. Boğazlarına kadar suça ve kana gömüldüler.

"korkuyu kambur gibi taşıyacaklar sevgisiz bedenlerinde /korkarak içecekler bir bardak suyu /ölüme gider gibi varacaklar uykuya /taş taş dökülüp giden duvar damla damla biten su /hiçbir şey kurtaramaz artık onları " Yıkılıp gidecekler!

NURHAKLARDA YAKILAN DEVRİM ATEŞİ SÖNMEYECEK

Sinan Cemgil, Kadir Manga, Alparslan Özdoğan.. Üç dağ kartalı, üç gerilla... Deniz'in, Yusuf'un, Hüseyin'in yoldaşları...

THKO'nun önder kadrolarından olan yoldaşlarımız, 31 Mayıs 1971'de Deniz'in idamını engellemek ve bir devrim ateşi yakmak için Malatya Kürecik'te bulunan ABD radar üssünü basmak üzere düştüler yola; ama bir ihbar sonucu etrafi faşizmin güçleri tarafından kuşatıldı. Çıkan çatışmada üç devrimci önder; Sinan Cemgil, Kadir Manga ve Alparslan Özdoğan yoldaşlar katledildi.

Sinanların Nurhak dağlarında yaktıkları devrim ateşi bizlere yol gösteriyor. Devrimin yolu, özgürlüğün yolunu, sömürsüz bir dünyanın yolunu...

METAL'DE FIRTINA DİNMEYECEK

1 Haziran günü patronların teklifini kabul eden Türk Traktör işçileri, 2 Haziran'da işbaşı yaptılar; ancak telefonlarına gece gelen mesajlarla temsilci arkadaşlarının işten atıldıklarını öğrendiler.

İşten atılan temsilcilerine sahip çıkacağını duyuran Türk Traktör işçileri, "patronlar verdikleri işten atmama sözünü tutmuyorlarsa diğerlerini de tutmazlar" diyerek, arkadaşlarının iten atılmasına izin vermeyeceklerini söylüyorlar.

Diğer taraftan HABAŞ, Enpay ve Bolu Arçelik işçileri de toplu olarak Türk Metal Sendikası'ndan istifa etmeye başlarken, Bursa'da da Delphi işçileri eyleme geçti.

Metal işçileri Türk Metal'den istifalarla, çeşitli eylemlerle eylemlerini sürdürüyorlar.

İnönü Ford işçileri de 3 Haziran günü anlaşma yaptılar.

>>Editör...

BÜTÜN YOLLAR AYAKLANMAYA ÇIKIYOR

Bir seçim seferberliği var. Mitingler, oradan oraya taşınan insanlar, gerginlikler, kavgalar, çatışmalar... Meclis aritmetiği tartışmaları, anketler, yayılıp giden seçim hileleri şayiaları... Böyle bir ortamda art arda patlayan metal grevleri, bir dış savaş belirtileri ve Kürdistan'da patlamaya hazır bir çatışmalar zinciri...

Muazzam bir gerilim yüklü hava. "Seçim sokakları temizler" derdi "duayen politikacı" Çoban Sülo. Pek çok şey gibi bu görüş de geçmişte kaldı. Tarihin cilvesine bakın. Bugün sözkonusu seçim sokakları temizlemeye değil, hareketlendirmeye aday.

3

Devrimin Gerçek Gücünü Görelim

C.Dağlı

2

Ya Sosyalizm Ya Barbarlık

Ali Varol Günel

4

Faşizm Ve Faşizme Karşı Mücadele-1

Özgür Güven

5

Leninist Bir Tutsaktan Genç Yoldaşlara

7

Don The Kasımpaşalı

Umut Çakır

9

DEVİRİMİN GERÇEK GÜCÜNÜ GÖRELİM

BAŞYAZI

C. Dağlı

Sınıf savaşımının bugüne kadarki sürecinden güçlenerek çıkmamıza, dolayısıyla devrimi gerçekleştirecek bir konuma gelmemize karşın, bu durum, küçük-burjuva siyasetlerin görüşlerinin basitliği tarafından maskeleniyor. Gerçeklerin üstü örtülüyor.

Onlar, gücü elinde toplayanlar savaşımında yenme, daha ileri gitme, yani devrimci bir anlayış taşıyor. Belirttik, altını çizelim. Devrimle dünyayı değiştirmeyi göze alamayan böyle bir politik yüreklilik gösteremeyen yani proletaryanın devrimci sınıf konumundan hareket etmeyenler, zorunlu olarak, burjuva egemenliği çerçevesinde, iyileştirmeler peşinde koşacaktır. Nesnel ve toplumsal durumu anlatan görüşleri ise basitleştiricidir.

Basitleştirici, maskeleyici görüşler neye dayanıyor? En başta proletaryayı, devrimi gerçekleştirecek güçte olmayan, edilgen, zayıf, yetersiz; dolayısıyla tüm ezilen ve sömürülen kitleleri kurtaracak konumdan uzak bir sınıf olarak gösterilmesine dayanıyor. Sanki onlardır, en çetin şartlarda sınıf savaşımı sürdüren, bütün bu yıllar boyunca, pratikten geçerek, ileri bir devrimci nitelik, kazanan bu sınıf değilmiş gibi davranılıyor. Ve sanki Haziran 2013'ten bu yana büyük başkaldırıyı gerçekleştiren bu sınıf değilmiş gibi hareket ediliyor. Kısaca, devrimci sınıfın, devrimci kitlelerin, devrimci güçlerin ileri niteliği, birikimi, deneyimi, savaş yeteneği basitleştiriliyor.

Yüzeysel ve zayıf bir değinme biçiminde toplumsal gerçeklerden olayların gelişiminden söz ettikleri zaman ise olayların devrimle canlı bağını kuruyorlar. Oysa asıl sorun bu. Asıl mesele olayların gelecekle bağını kurmak; gelişimin ana çizgilerini aydınlatmaktır; gelişimin, sınıf kavgasının ana yönelimini açıklamaktır. Diyalektik bize, olguların arasındaki nesnel bağları, ve geçişleri açığa çıkarmamız gerektiğini öğretir.

Aynı çevreler, yayınlarında, propaganda ve ajitasyonlarında, sürekli, kapitalist toplumun iç çelişkilerinden bahsederler, çelişki üzerine bolca laf üretirler, fakat, bu çelişkilerin, toplumsal devrimi zorunlu hale getirdiğini açıklayamazlar. Böylece çelişki sorununa derinlikli bir kavrayış temelinde yaklaşmaz, sadece bir değinme biçiminde ele alırlar. Sistemin temelindeki antagonist çelişkiye ve çelişkinin gelişip keskinleşmesine basitleştirici biçimde yaklaşıyorlar.

Proletaryanın sınıf kavgası, bu kavganın geldiği yer, özel niyetlerle değil, bu mücadelenin kendi hareketi, dönüşümü ve kendi gelişimi, içinde ele alınmalıdır. Sınıf hareketi ise, ancak, üzerinde yükseldiği nesnel koşullar temelinde ve koşullardaki değişimle birlikte ele alınırsa, gerçek anlamda kavranabilir.

Sınıf savaşımının son elli yılda üzerinde hareket ettiği toplumsal koşullar, irademizin gerçekleştirdiği, pratiğe uygulandığı maddi zemindir. Aynı zaman diliminde burada, dünyanın en sert geçen toplumsal savaşımından, iç savaşlardan biri gerçekleşmiştir.

Tüm bu mücadele yılları boyunca, gerçek devrimci güçler, ağır düşman saldırıları altında büyük darbe yemiştir, zayıf düşürülmüş, ilerlemesi son derece sancılı olmuş, hareket zaman zaman bastırılmış, ancak tüm burjuva saldırılara rağmen dövüşe dövüşe yoluna devam etmiştir.

Bu süreç değerlendirilirken, bugün şu belirlemeyi yapabiliriz: Biz bu savaşımın zayıflayarak değil, güçlenerek çıktık. Hareket genel olarak gelişme göstermiş ve bugünkü ileri aşamaya varmıştır. Büyük mücadeleden güçlenerek, yetkinleşerek çıkmamız mücadelenin geleceği açısından çok önemlidir. Uzun süreli mücadele, bize büyük pratik tecrübe kazandırdı. Pratik alanda olduğu gibi politik alanda da zengin deneyimimiz var. Savaşımın çok yönlü yeteneklerine sahip olmadan, çok iyi örgütlenmiş egemen gücü yenemeyiz. Ancak, bugün artık, onları yenecek bir noktaya gelmiş bulunuyoruz.

Yıllar önce başlayan hareket, bugün bütün canlılığıyla devam ediyor. Hareketin canlılığını her zaman koruması, proletaryanın, proletaryanın devrimci sınıf partisinin sürekli karşıtıyla, yani burjuvaziyle savaş içinde olmasından geliyor.

Düşmanla hep karşı karşıya olmak, değişen her yeni koşulda devrimin çıkarını savunmak proleter sınıfa ileri bir nitelik kazandırmıştır. Devrimi ileri nitelikleri ve devrimci değerleriyle gerçekleştirecektir.

Yarım yüzyıl boyunca mücadele vermiş, devrimde hep ısrar etmiş, eylemin içinde devrim eğitimi almış, Haziran'ı ve 6-7 Ekim'i yaratmış devrimci kitleler, bugünkü noktadan daha ileri gidebilir ve devrimi başarabilirler.

Yeter ki kazanmayı göze alalım; yeter ki, basitleştirip, perdelemeyen devrimin gerçek gücünü ve gerçek gelişmesini görelim. Tüm gücümüzü olanca etkinliğiyle harekete geçirdiğimizde, yıllarca süren o büyük devrim yürüyüşünü sonucuna vardırabiliriz.

TÜM GÜCÜMÜZLE METAL İŞÇİLERİNİN YANINA

14-15 Mayıs tarihinden bu yana onbinlerce metal işçisi, kelimenin gerçek anlamında bir "metal fırtına" başlattılar. İşçilerin temel talepleri, ücretlerine zam, eylem süresince hiçbir işçinin işten atılmaması ve faşist Türk Metal sendikasıyla bağların koparılmasıydı.

İşçiler bu taleplerinden son ikisini, daha eyleme başladıkları anda kazandılar. Ancak işçilerle patronlar arasında süren görüşmeler ilk maddede tıkanıp, burjuvazi, bu kadar işgünü ve para kaybetmesine rağmen ilk maddeyi kabul etmemekte direndi. Nedeni açık: Bosch fabrikasında işçilerin eylemleriyle başlayan "metal fırtına"nın, bir örnek yaratmasından ve sadece metal işçilerini de değil, bir bütün halinde işçi sınıfını harekete geçirmesinden korktular.

Renault işçileri, Bosch işçilerinin eylem

yaparak kazandığını biliyorlardı ve şimdi, sendikalarının engellemelerine rağmen, aynı yoldan kendileri gidiyordu. Onların kazanması, başka büyük eylemlerin de önünü açacaktı. Onlar işçilerin taleplerini bu düşünceyle kabul etmezken, gördüler ki, eylem günden güne çılgın gibi büyüyor. İşçi sınıfı, sadece metal değil, bir çok işkolunda eyleme geçiyor. "Metal Fırtına", başka fırtınaları besliyor. Akıllarınca işçi sınıfını kandırmaya, oyalamaya vb çalıştılar; ama nafile. Metal işçilerinin yalanlara karnı toktu; oyalanacak olsalar Türk Metal Sen'in yalanlarına ve ayak oyunlarına inanırlar, patronlarının sorunlarını çözmesini beklerlerdi.

Sonuçta Renault yönetimi işçilerin taleplerini kabul etmek zorunda kaldı; TOFAŞ'tan sonra Renault'da da eylem bitti. Şüphesiz, ey-

lemin politik kazanımları, ekonomik kazanımdan kat kat ileridedir. Her şey bir yana faşist Türk Metal sendikasına açıktan tavır alınmış olması, binlerce işçinin bu sendikadan kopması, işçi sınıfı adına büyük bir kazanımdır.

Renault'ta eylemin bitmesi,"metal fırtına"nın dindiği ya da dinceceği anlamına gelmiyor. Ülkenin en önemli iş kollarından birinde başlayan bu büyük eylem, başka illere yayılarak gelişmeye devam ediyor. Metal işçilerinin eylemi tıpkı Tekel eylemi gibi büyük bir gelişme potansiyeli taşıyor. Ekonomik ve siyasi krizin bu kadar derin olduğu bir ülkede, artık başlayan her eylem, daha da ileri gitme eğilimindedir. Sermayenin telaşı, paniği boşuna değildir. Kırılgan dengeler üzerinde duran siyasi iktidar, başka fırtınalarla yerlebir edilebilecek durumdadır. Bu durumda tabuta son çiviye çakacak olan işçi sınıfı olacağını biliyoruz. İşçi sınıfı dolaysız bir biçimde ayağa kalkmışsa, bu toplumun bütün sınıflarını etkileyecektir.

Bunun bilinciyle, şimdi tüm leninistlerin yapması gereken, yüzlerini işçi sınıfı mücadelesine çevirmektir. Elbette diğer işlerimiz daha az önemli değildir; ama çalışmalarda ağırlığı işçi sınıfının örgütlenmesine vermek, proletaryanın devrimci sınıf partisinden varlık nedenidir. Tüm dikkatimizi ve enerjimizi, en başta sınıf hareketine yoğunlaştırmak durumundayız. Gözlerimizin önünde metal işçilerinin eylemi gibi böyle devasa bir gelişme dururken, ağırlığı bu raya vermezsek, tarih bizi affetmeyecektir.

Şimdi bir kez daha herbirimiz Jose Marti'nin o unutulmaz sözünü kendimize şiar edinelim ve harekete geçelim: "Söylemenin en iyi yolu yapmaktır".

Faşizme Karşı Eylem

18 Mayıs'ta HDP'nin Mersin ve Adana il binalarına yapılan saldırı sonrası, bir çok ilde binlerce insan sokaklara çıkarak bu faşist saldırıyı kınadı.

Antakya'da da yaşanan saldırıya karşı HDP'nin Sümerler'deki il binası önüne yapılan çağırıyla bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Saat 18.00'de bir araya gelen kitle, "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam", "Faşizme Karşı Omuz Omuz", "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganları attı.

Daha sonra Hatay HDP İl Eş Başkanı Hülya Kadi basın açıklamasını okudu, "hiçbir saldırı ve yönelim bizi kararlılığımızdan ve demokratik mücadelemizden vazgeçiremeyecektir. Çağrımız tüm demokrasi güçleriyle ve toplumun duyarlı, vicdanlı her bireyinedir. Partimize ve demokratik siyasete dönük yapılan her saldırı karşısında bizimle dayanışmaya ve ortak tutum almaya davet ediyoruz" dedi.

Basın açıklaması, gençliğin halayları ve sloganlarıyla sona erdi.

"Eğitme Donatma Sabrımızı Taşırma"

Hemen sınırın diğer tarafında yaşanan savaşın sıcaklığını her geçen gün biraz daha yakınlarında hisseden Antakya halkı, "artık yeter" dedi.

Suriye savaşımının başlamasından bu yana katil sürülerine üs haline gelen Antakya'da, son olarak "eğit donat projesi" kapsamında İŞİD çetelerine eğitim verilmesi, bardağı taşıran damla oldu. Halk Meclislerinin çağırısıyla, İŞİD'lilere eğitim verilen Serinyol'da bir eylem gerçekleşti.

24 Mayıs günü saat 14.30 Antakya Doğu Okulları önünde toplanan kitleye Adana Mersin ve Tarsus'tan gelen kitlenin de katılmasıyla, Serinyol'a doğru konvoy oluşturuldu.

Serinyol'da ise halk çoktan eylemin başlayacağı belediye önünde bir araya gelmişti. Eylem alanında polis ve jandarmanın aldığı güvenlik önlemleri ise çok büyüktü. Antakya'dan gelen kitlenin arabalarından inmesiyle birlikte sloganlar da yükseldi.

Sloganların başlamasıyla birlikte kitleye doğru hareketlenen jandarma hemen sonra geri çekildi. Kitle sloganlarla eylemi başlatmak için onları bekleyen Serinyol halkıyla buluştu. Bir araya gelen insanlar belediye önünden alaya doğru yürüyüşe geçti.

Yürüyüş boyunca "Suriye Halkları Yalnız Değildir", "Savra Savra Hatta Nasr", "Eğitme Donatma Sabrımızı Taşırma" sloganları attı. Alaya yakın bir noktaya gelindiğinde ise kitlenin önü jandarma barikatı ile kapatılmıştı. Barikat önüne gelindiğinde, gençlik barikatın üzerine yürüyünce bir gerginlik yaşandı. Gerginliğin ardından önce ses aracından, katılan kurumlar, sendikalar, partiler teker teker selamlandıktan sonra, eyleme ilişkin konularla ilgili söz alınarak bilgilendirmeler yapıldı.

Uzun süre yapılan konuşmalarla birlikte sık sık sloganlar atıldı. Konuşmalar bittikten sonra Eğitim-Senli Ali Uğur'un şarkılarıyla halaylar çeken kitle, eylemi sloganlarla bitirdi.

Kadın-Cadı-Zindan

Kadın katliamlarını anlatırken, tarihte kadınlardan korkulup, susturulup evlerine kapatılmalarını, toplumsal yaşamdan, bilimden sanattan uzaklaştırılışlarını dile getirirken, biraz öne çıkan, bilimle, tıpla ilgilenen kadınların cadı olarak yakıldığını, bu bahaneyle kadın katliamlarının yaşandığını anlatırız hep. Son yıllarda yaşadığımız, gördüğümüz, tanık olduğumuz her şey, insanlığın kapitalizmin ileri bir çağı değil de köleliği ya da feodalizmi yaşadığımızı düşündürüyor.

Kadınların alınıp satıldığı, boyunlarına prangalar takılıp köle yapıldığı, sokaklarda linç edilerek yakıldığı günler, bizi orta çağın karanlığına geri götürüyor. Emperyalizmin altın çağını yaşadığı dönemler, insanlık için en karanlık çağa dönüşüyor.

Bu haber, Papua Yeni Gine'den. -Dünya küreselleşirken küçülüyor da. Papua Yeni Gine dediğimiz yer dünyanın öbür ucu değil artık,

bunu da ekleyelim. - Uluslararası Af Örgütü, geçtiğimiz hafta Misilia adlı genç kadının pala ile öldürüldüğünü söylüyor. Benzer saldırının geçen sene 20 yaşındaki Kepari Leniata'nın çırılçıplak soyulup bağlanıp diri diri yakılmasıyla yaşandığı anlatılıyor. Hemen ardından iki kadının daha bu tür bir katliamdan kaçarak kurtulduğu söyleniyor. Saldırıların ortak noktası, kadınların "cadı"lıkla suçlanması. Ve ülke yasalarında 1971'den beri "cadılıkla suçlanan kişilere yönelik cinayetlerin faillerinin hafifletici koşullardan yararlanması" maddesi var.

Evet, 21. yüzyılda kadınlar cadı olarak da yakılıyor, öldürülüyor. Cadılık, dine hakaret, karikatür çizme... Kadınların bu dönemde öldürülmeleri için yeterli sebepler.

Değınmeden geçemeyelim, İran zindanlarında bir kadın var... binlercesinden biri... 28 yaşındaki karikatürist Atena Farghadani, seçimler üzerine çizdiği karikatür yüzünden tutuklandı. Çizmesi yasaklandı. Kalem kağıt verilmedi. Atena kağıt bardaklar üzerine çizmeye devam etti karikatürlerini. Tahliye edildi, ancak zindandaki kameraları, çıplak arama işkencesi ve baskıları anlattığı için yeniden tutuklandı. Açlık grevine giren Atena'nın serbest bırakılması için uluslararası bir kampanya da yürütülüyor. O ise pes etmiyor ve çizmeye devam ediyor...

Rosa Luxemburg'un 100 yıl öncesinden bizlere bir uyarısı var, "Ya Sosyalizm Ya Barbarlık". İçinde yaşadığımız karanlığı aydınlatmak için, tüm kadınlara bir çağrı da bizden: Harekete Geç, İsyana Et, Sokağa Çık İsyana Et, Yıkana Kadar!...

BÜTÜN YOLLAR AYAKLANMAYA ÇIKIYOR

Editör

“AKP’yi geriletmek” adına tam güç seçimlere asılanlar, arzuladıkları parlamento kürsülerinin yerine kendilerini bir anda sokak savaşlarının ortasında bulabilirler. 8 Haziran’da adımlayacakları yol, o meşhur Augias ahırının salonları değil, ayaklanmalar zincirinin patladığı sokaklar olabilir. Yoğun bir terörle, sokak çatışmalarıyla, bir dizi ayaklanmayla yüklü gündemlerle karşılaşmamız kuvvetle muhtemel; 7 Haziran’da seçim gerçekleştirilebilirse tabii!

Ortalama sol 31 Mayıs’ta, o büyük ayaklanmanın yıldönümünde “aman ortaklık karışmasın, provokasyon olmasın” diyerek, günü kurtarma havasında hareket etti. Ancak yeni bir ayaklanmayla zaptedilebilecek Taksim’e son derece naif bir çağrı ile yetindi. 7 Haziran’a bir

halel gelmemesi adına takındıkları bu tutum, büyük bir safdillik içinde tüm sermayeyi sandığa yüklediklerini gösteriyor. Yanlış zamanda yanlış hesaplar yapmak böyle olur işte! Ayaklanmalar döneminde, bir ayaklanmanın yıldönümünde hayata seçim sandığının penceresinden bakmak ne muazzam bir çelişki! Üstelik bugünün şartlarında sandığın bizzat sokağa açılan bir kapıya döndüğünü bir türlü anlayabilmiş değiller. Oysa hasımları tüm hazırlıklarını tam da bu gerçekliğe göre yapıyor.

Resmi sandık rakamlarının ne olabileceğinin pek bir önemi yok. Ne tür bir sonuç çıkarsa çıksın, nesnel koşulların bu derece keskin çelişkileri gündeme getirdiği bir ortamda “hesaplaşma” kaçınılmazdır. İster AKP’nin temsil ettiği kesimin “zafer kutlamaları” ile başlasın, ister HDP’nin “kendi parlamentosunu ilanı” ile... ya da tersten, AKP’nin gerekli çoğunluğa ulaşama-

dığı için sistemin kilitlenmesi sonucu büyüyen krizle... her ne olursa olsun, ortada bir bunalım var ve seçimler bunu hafifletmeyecek. Hele de ekonomik çöküşün tüm emareleri böylesine üst üste binmişken! İktisadi verilere kabaca bir göz atmak bile ortalığı silip süpürecek bir çöküşün kapıya dayandığını anlamak için yeter.

Bu ağır bunalım havasında devlet katında operasyon üzerine operasyon oluyor. Davalar birbirini kovalıyor. Sermaye/devlet cephesi derin bir bölünmüşlük içinde. İç kavga şiddetle- nerek devam ediyor. Unutulmasın, bu kavga, bu bölünmüşlük, “aşağıda” güçlü bir devrimci dinamiğin varlığı koşullarında gerçekleşiyor. Hem ondan besleniyor, hem ona güç katıyor. “MİT turları”nın görüntülerinin yayımlanmasıyla iyice köşeye sıkışan siyasal iktidarın yoğun “hukuki saldırısı”, ardi ardına açılan davalar, soruştur- malar, idari cezalar bu şartların hem sonucudur,

hem de mevcut bunalımı daha da artırmaktadır. Önümüzdeki dönem kesinlikle büyük olay- lara gebe. Kimse gelişmelerin olağan akışı içinde süreceğini beklemesin. Ani sıçramalarla gelişecek bir dönem var önümüzde. Kapışma sert olacak. Karşı-devrimin salt ordu-polis sal- dırısıyla, mahkemelerle geleceği de sanılmasın. Karşı-devrimin paramiliter güçlerinin yoğun olarak kullanılacağı, sokaklara salınacağı gün- ler kapıda. Hesaplar parlamento kürsüsüne göre değil, bu dişe diş kapışmaya göre yapılmak zo- rundadır. Yaşam ayaklanmalara akıyor. Taraflar dolu dizgin kapışmaya yol alıyor. Hesabını bu gerçekliğe göre yapmayanların bir çırpıda aşıl-acağı bir dönemdedir. Ya buna göre hazırlıklar yapar ve yola devam ederiz, ya da bu güçlü akış tarafından kaldırılıp bir kenara atılırız. Sorun bu kadar net ve berrak!

Gezi İki Yaşında Taksim'de

“Birkaç ağaç”ı ayaklanmaya dönüştüren o günlerin 2. yılındayız. Gezi Ayaklanma- sı'nın yıldönümü için her yerde haftalar ön- cesinden başlandı organizasyonlara. İstanbul’da da Taksim’de önce Gezi Parkına yürüyüş ve karanfil bırakma, sonra forumlar- la süren ayaklanmanın merkezleri Abba- sağa ve Özgürlük Parkı’nda etkinliklerle sürecekti.

Bu açıklamanın hemen ardından devlet önce kapatılacak yolları açıklamaya başladı. Ve 31 Mayıs sabahının ilk saatleriyle birlikte de Taksim Meydanı ve Gezi Parkı bariyer- lerle kapatıldı.

Parkında toplanan insanlar, “Gezi Nöbeti”ne gecedan başlamıştı bile.

Kapanan yollara, yapılan tehditlere rağmen sabah saatlerinden itibaren insanlar İstiklal Caddesi ve Taksim çevresinde toplanmaya başladılar. Saatler 13.00’e gelirken, İstiklal Caddesi üz- erinde kitle, pankart açarak bayrakları flama- ları ile toplandı. TMMOB önünde toplanan Taksim Dayanışması da yürüyüşle gelerek kortejin önünde yerini aldı. Bekar Sokak gi- rişinde ve Taksim Meydanı’na girişte tomalar ve çevik kuvvet polis barikatları kurulmuştu.

Toplanan kitle önce saygı duruşunda bu- lundu. Ölümsüzleşenlerin adları haykırıldı Taksim girişinde. “Her Yer Taksim Her Yer Direniş”, “Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam” sloganları ile cınladı İstiklal Cad- desi Yoldaşları Nurhaklarda ölümsüzleşen devrimcileri unutmamıştı. Sinan Cemgil, Kadir Manga ve Alparslan Özdoğan resimleriyle eylem alanında yerini aldı.

Saatler 13.15’e geldiğinde polis “dağılım” anonsu yapmaya başladı, ancak gelen cevap yine slo- ganlar oldu. Polis ısrarlara rağmen barikatı açmadı. Polisin bu yasaklamasını protesto eden Taksim Da- yanışması, polis barikatları önünde oturma eylemine başladı.

13.30 civarında da Taksim Dayanışması adına basın açıklaması okundu. Mücella Ya- pıcı’nın konuşmasının ardından Gezi’de ya- ralananlar konuştu ve sözü Berkin Elvan’ın annesi Gülsüm ana aldı. Gülsüm ana “Benim 15 yaşındaki çocuğum senin itibarını sıfıra indirdi bu da sana dert olsun” dedi..

Ve saatler 14.00’e geldiğinde, Gezi Par- kı’na bırakılmayan karanfiller polis barikatı önüne serilen pankartın üzerine bırakıldı. Eylem, parklarda örgütlenen etkinliklere katılmak üzere sona erdirildi. Bir süre daha bu- rada bekleyen kitle, sloganlarla Tünel yönüne yürüyerek dağıldı.

Gezi'nin Tablosu

Gezi Ayaklanmasının 2. yılında Gezi, çeşitli etkinliklerle anılıyor, kutla- nıyor.

Bunlardan biri de ressam Haydar Özyay’ın 1,5 yıldır hazırladığı tablonun 30 Mayıs günü TMMOB Mimarlar Odası’ndaki açılışı idi. Bu açılışa çocukları ayak- lanmada ölümsüzleşen gençlerin aileleri de katıldı.

Berkin Elvan, Ali İsmail Korkmaz, Abdullah Cömert, Ahmet Atakan, Hasan Ferit Gedik, Medeni Yıldırım, Mehmet Ayvalıtış, Ethem Sarısülük’ün yanı sıra Elif Çermik, Özgecan Aslan, maden iş- çileri ve Gezi’nin sembolleşmiş figürle- rinin de yerini aldığı tablonun açılış etkinliğine Mehmet Ayvalıtış, Abdullah Cömert, Ali İsmail Korkmaz, Berkin Elvan, Hasan Ferit Gedik ve Uğur Kurt’un aileleri, Gezi Şehitleri ve Gazileri Platformu üyeleri, Taksim Dayanışması, Mimarlar Odası, İstanbul Tabip Odası, Ayışığı Sanat Mer- kezi ve park forumlarından temsilciler katıldı.

Mehmet Ayvalıtış Anılıyor

Gezi Ayaklanması’nda ölümsüzleşen ilk eylemci olan Mehmet Ayvalıtış, 31 Mayıs günü 1 Mayıs Mahallesi’nde anıldı.

Karakol Durağı’nda topla- narak Mehmet Ayvalıtış’ın öldüğü yere yürüyen kitle sık sık “Mehmet’in Hesabı Sorulacak”, “Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam” sloganları attı. Mehmet bu anmada tek başına anılmıyor. Oğlunun ardından kalbi fazla da- yanmayan ve hayatını kaybeden Fadime ana da anılıyor.

Saygı duruşunun ardından Antakya’dan gelen Abdullah Cömert’in annesi Ali İsmail Kork- maz’ın babası ve Ahmet Atakan’ın aileleri de Ayvalıtış’ın öldüğü yerde birer konuşma yap- tılar.

AYAKLANMAMIZ 2 YAŞINDA!

İzmir’de Halk Forumları, Gezi Ayaklan- masının yıldönümü için 31 Mayıs saat 18.00’da Türkan Saylan Kültür Merkezi önünde etkinlik gerçekleştirdi.

Etkinlik, açılış konuşmasının ardından İzmir Yenikapı Tiyatrosunun sergilediği oyunla devam etti. Tiyatro gösteriminin ardın- dan Gezi Savaşçıları nezdinde tüm devrim sa- vaşçıları için saygı duruşu yapıldı. İzmir Müzisyenler Derneği, Duvara Karşı Tiyatrosu ve şiirlerin sahnelendiği etkinlikte parti ve platform temsilcileri de konuşmalar yaptı.

Mücadele Birliği Platformu adına yapılan konuşmada “Bundan iki yıl önce yaşadığımız coğrafya bir ayaklanmaya şahitlik etti. Nur- haklarda yakılan devrim ateşi gezinin barikat- larında yanmaya devam etti. Bizler halkların birlikte mücadele etmediği sürece devrim ve sosyalizm kavgasının zafere ulaşacağına inan- mıyoruz. Yaşasın Halkların Mücadele Birliği, Yaşasın Devrim, Yaşasın Sosyalizm!” dendi.

Eylem sloganlarla sona erdi.

**YAŞASIN
HAZİRAN AYAKLANMAMIZ!**

MÜCADELE BİRLİĞİ/İZMİR

YA SOSYALİZM YA BARBARLIK

ALİ VAROL GÜNAL

Rosa Luxemburg, yüzyıllar öncesinden insanlığın kulağına bugünün seçeneğini fısıldıyor; bugün sosyalizmin olmadığı her yerde insanlığı barbarlık tehlikesinin beklediğini söylemek ne abartıdır, ne de felaket tellallığı! Şimdi daha açıklıkla görülüyor ki, emperyalist kapitalist sistemin 21. yüzyılın başında insanlığı sürüklediği nokta barbarlıktan başka bir şey değildir.

Bugün nüfusu 6 milyar olan dünyamızda 800 milyon insan yetersiz besleniyor, yani her 9 kişiden biri aç. Afrika'da her 4 kişiden biri aç. Her gün 16 bini çocuk olmak üzere 25 bin kişi açlık ya da açlığa bağlı sebeplerden ölüyor. Her yıl 11 milyon insan açlık ve yetersiz beslenmeden ölüyor. (rakamların dili ne kadar ruhsuz değil mi? Mil-yon-larca insandan bahsediliyor; ölen...) Dünyada açlığın en yaygın görüldüğü ülke olan Eritre'de nüfusun %73'ü yetersiz besleniyor. Yoksulluk sınırının altında yaşayan 2 milyar insan var dünyada. Güvenli su tüketimi yapamayan insan sayısı 1,2 milyar. Sağlık hizmetlerinden yararlanamayanların sayısı 800 milyon... Dünya nüfusunun yarısı günde 2 dolardan az gelirle yaşamını sürdürmeye çalışıyor. 1,5 milyar insan ise günde 1 dolardan az gelirle yaşamaya çalışıyor.

Küresel çapta işsizlik, her geçen gün artıyor ve kronikleşiyor. Dünyada genel olarak işsizlik oranı % 6; 2012 verilerine göre işsiz sayısı, 197 milyon; bunun 2013-2014 yıllarında sırayla 202 ve 205 milyona çıkacağı öngörülmüş. (Bu rakamların gerçekte çok daha fazla olduğunu öngörmek gerekiyor; zira bazı istatistiklere göre sadece Hindistan'da 336 milyon kayıtlı işsiz var). Dünyada bir işsizlik krizi beklentisi var. 2008 mali krizinin sonuçlarından biri olarak, şimdi ortaya çıkıyor.

Bugün dünyanın bir çok bölgesinde çatışmalar ve savaş sürüyor. Yemen'den Ukrayna'ya, Afganistan'dan Türkiye ve Kürdistan'a kadar savaş, günümüzün bir gerçekliği. Elbette bunlar daha görünürde, ön planda olanlar. Bir de ekonomik, politik ve diplomatik anlamda süren, ama henüz askeri boyuta geçmemiş savaşlar var; onlar da karşılıklı bloklaşmalar vb şeklinde devam ediyor. Kapitalist sistemin bu yeni evresinde, 3. Dünya Savaşı başlamıştır ve sürmektedir. Her gün dünyanın değişik yerlerinde çatışmalarda ölen insanların sayıları tv'lere ve internete yansıyor. Artık hiç kimse "bana dokunmayan yılan bin yaşasın" rahatlığıyla, vurdumduymazlığıyla yaşayabilecek durumda değildir; bugün uzağında sandığı savaşı, yarın kapısının önünde görebilir. Ve en önemlisi, dünya üzerindeki silahlar, dünyayı bir kaç kez yok edebilecek denli güçlü ve çok.

İngiliz Daily Mail gazetesine göre Avrupa ülkeleri önümüzdeki 7 yıl içinde birbirine girecek (bir kehanet mi, öngörü mü? Bilemiyoruz; ancak doğru çıkarsa hiç şaşırılmayacak olanlarımızın sayısının oldukça fazla olduğunu tahmin edebiliyoruz). Almanya başbakanı Angela Merkel'in "Kimse Avrupa'ya yarım yüzyıl daha barışın hakim olacağına inanmamalı" sözleri, Daily Mail'i doğruluyor.

Sonuçta ateş olmayan yerden duman çıkmayacağını hepimiz biliyoruz. Zaten olası bir İsrail-İran ya da Türkiye-Suriye savaşı, adeta bahis salonlarında ortaya atılan iddialar gibi her yerde konuşuluyor...

Kapitalist sistemin patlamaya hazır kriz ve çelişkilerini çözemediği gibi, sonsuza dek erteleyemeyeceği de bütün dünyanın malumu. 2. Dünya Savaşı'ndan sonra devreye sokulan ve krizler karşısında aşınan sistemin kabuğunu biraz olsun kalınlaştırmak için uygulamaya konulan Keynesyen yöntemlerin de bir işe yarayamayacağı zira devlet fonlamaları vb'nin, devletlerin iflaslarını açıkladıkları günümüzde pek de mümkün olamayacağını söylemek abartı olmasa gerek. Sermayenin de mutlak sınırları var ve görülüyor ki, kapitalist sistem bu sınırlara çoktan gelip dayandı. Toplumsal yeniden üretim süreci giderek kapitalistlerin denetiminden çıkıyor. Dünya SSCB'nin dağılmasıyla başlayan o "uğursuz tur"un da sonuna gelmiş bulunuyor. Kısa süre öncesinin küreselleşme vb moda terimlerinin yerini şimdi "kriz", "tehlike", "büyük çöküş" terimleri aldı. Kişiselleşmiş sermaye yolun sonuna geldi. Çok değil 20 yıl öncesinin "ekonomik mucizeler"ine ne oldu? Asya Kaplanları" hangi safaride kayboldular? Bilen var mı?

Ve elbette her gün daha kronik bir hal alan ekolojik sorunlar. Washington Post gazetesi, önümüzdeki savaşların çevre sorunları yüzünden olabileceğini yazıyor; bunu hafife almamak gerekiyor, zira kapitalizm, sanayi vb atıklarıyla dünyayı yaşanılır bir yer olmaktan çıkardı; dünyayı bir çöplüğe dönüştürdü. Doğal kaynakları büyük bir açgözlülikle yok etti, yok etmeye devam ediyor. Dünya yeni bir yıkım savaşı ile tahrip edilmeden önce, doğanın talanıyla neredeyse çöleşmeye doğru gidiyor. Yakın bir gelecekte ekolojik dengelerin daha bir bozulup dünyanın uzay boşluğunda içi boş bir ceviz gibi yuvarlanmasına tanık olunabilir.

Bütün bunlardan dolayı, sosyalizm her zaman tarihin gündeminde olmuştur. Şimdi her zamankinden daha günceldir. Ya insanlık bir komünist devrimle dünyayı ve insanlığı yok oluştan kurtaracaktır ya da insanlık yeni bir barbarlık dönemiyle karşı karşıya kalacak, dahası var olma savaşı vermek zorunda olacaktır. Eğer insanlık yok olmak istemiyorsa, bugünden kapitalizme, onun bütün sonuçlarına ve bize empoze ettiği alışkanlıklara karşı bugün gününe bir savaş vermek zorunda; çünkü bu savaşı kazanamazsak hiçbirimiz için bir gelecek olmayacak.

"Kahramanlık Çağı Kapanmadı"

31 Mayıs günü, başta İstanbul olmak üzere bir çok şehirde Gezi Ayaklanmasının 2. yaşı kutlandı.

Gezi Ayaklanmasına 3 evladını veren Antakya halkı da yine sokaklardaydı. Saat 19.30'da Uğur Mumcu Bulvarı'nda bir araya gelen kitle, burada slogan atmaya başladı. Uzun süre sloganlar ve ajitasyonlarla bekleyen kitle, daha sonra Gezi'de ölümsüzleşen Ahmet Atakan ve Abdullah Cömert'in vuruldukları yerde anma yapmak için yürüyüşe geçti.

Önce Abdullah Cömert'in vurulduğu yerde saygı duruşu yapan kitle, buradan sloganlarla Ahmet Atakan Sokakına yürüdü ve burada da Ahmet ve bütün devrim savaşçıları için saygı duruşunda bulundu.

Antakya halkı buradan BP'ye, oradan Sevgi Parkındaki forum için yürümeye başladı, ancak siyasi yapıların engellemesiyle karşılaştı. Daha önce bu güzergahta yürüme kararı alan sendika ve sivil toplum örgütleri bu güzergahı değiştirmek isteyince, kurumlar arasında tartışmalar yaşandı. Mücadele Birliği, Halk Cephesi ve Kaldıraç güzergahını değiştirilmemesini savunurken, geriye kalan kurumlar geri dönüp başka güzergahtan parka gidilmesini istedi. Bunun üzerine öncülüğünü Mücadele Birliği, Halk Cephesi ve Kaldıraç'ın yaptığı kitle BP'ye doğru yürüyüşe geçti. Kitlenin kararlı tavır üzerine güzergah değişikliği yapmak isteyen kurumlar da yürüyüşe katıldılar.

"Gezi'den Rojava'ya Her Yerdeyiz"

Bugün günlerden GEZİ. Bundan iki yıl önce 3-5 ağaç meselesi olarak adlandırılan Gezi Ayaklanmasının yıldönümünde, ayaklanma sırasında Taksim'den sonra en yoğun çatışmaların yaşandığı yerlerden olan Adana'da binler meydanlara sel olup aktı.

Taraftar grupları, sivil toplum kuruluşları, sendikalar, meslek odaları ve aralarında Mücadele Birliği okurlarının da bulunduğu binler İnönü Parkında 17.30'da toplanarak sloganlar ve marşlarla yürüyüş saatinin gelmesini bekledi.

"Gezi Ayaklanmasının Yıldönümünde Parklar Yine Bizim"

Gezi Ayaklanmasının Yıldönümü'nde Taksim Dayanışması'nın çağrısıyla Taksim'de yapılan anmanın ardından Beşiktaş Abbasağa Parkı ve Göztepe Özgürlük Parkı'nda etkinlikler yapılarak Gezi Ayaklanmasının konuşuldu.

Parklarda yine pankartlar asıldı, standlar kuruldu, söyleşiler, atölye çalışmaları, tiyatro gösterimleri, müzik dinletileri ve forumlar yapıldı. İnsanlar bir kez daha Gezi Ayaklanmasının dönemindeki taleplerini yineledi. "Her Yer Taksim Her Yer Direniş", "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam" ve "Hükümet İstifa" sloganlarıyla artık eskisi gibi yönetilmek istemediklerini bir başka dünyayı kurmanın mümkün olduğunu dile getirdi.

Abbasağa Parkı'nda kurulan platformda etkinlik programı sürürken parkın farklı yerlerinde de etkinlikler yapıldı. Devrim Tiyatro Atölyesi de Gezi Ayaklanmasının sürecinde hazırladıkları "Çapulnaz" adlı oyunu çapulcular için oynadı. Gezi Ayaklanmasının sürecine göndermeler yapan oyun izleyenler tarafından ilgiyle karşılandı ve oyunun diğer parklardaki etkinliklerde de oynanması istendi.

Akşam saatlerinde ise Divan Otel işçileri, BEDAŞ işçileri, Kuzey Ormanları savunması, Taksim Dayanışması Üniversite ve Meslek Odaları'ndan katılımcılar yer aldı. Ardından serbest foruma geçildi.

Burada yapılan basın açıklamasının ardından geri dönerek Sevgi Parkına yüründü. PARKtaki etkinlik, kitlenin katılımının zayıflığından dolayı iptal edildi. Parka gelenler ise halaylar ve sloganlarla etkinliği tamamladı.

Mücadele Birliği/ Antakya

Saat 18.00 olduğunda, İnönü Parkından başlayan yürüyüş, ayaklanma sırasında ölümsüzleşenlerimizin isimlerini haykırarak başladı. Yürüyüş sırasında "Her Yer Taksim Her Yer Direniş", "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam", "Taksim'de Düşene Dövüşene Bin Selam", "İsyan Ayaklanma Devrim" sloganlarıyla yürüyüşe başlayan binler, Çav Bela, Gün-

doğdu, Eyvallah ve Emeğe Ezginin Milyonlar parçaları ile alana girdi.

Alanda ayaklanmada ölümsüzleşenlerimiz için saygı duruşunda bulunduktan sonra, basın açıklaması okundu. "2013 haziran direnişi baskıcı ve sömürücü düzenin yıkılışının miladı ülkenin yeniden kuruluşunun simgesidir. Gezi direnişi başka bir yolun mümkün olduğunu göstermiştir. Bu yol Rojava Devrimidir, bu yol Kobane Zaferidir, bu yol Metal İşçilerinin şanlı direnişidir. Bu yol eşitliğin özgürlüğün adaletin ve barışın hüküm sürdüğü topraklarda yeni yaşamı inşa etmenin yoludur" denilerek sonlandırıldı.

Basın açıklamasının hemen ardından halaylar çekildi ve daha sonrasında oturma eylemi yapıldıktan sonra kitle Adana sokaklarında sloganlar atarak dağıldı.

Mücadele Birliği / Adana

Özgürlük Parkı'nda Gezi'den Bir Parça

İstanbul'da 31 Mayıs'ın yıldönümü etkinliklerinde Anadolu yakasının merkezi Göztepe Özgürlük Parkı'ydı.

Öğle saatlerinden itibaren standlar kuruldu, pankartlar asıldı, resim sergileri açıldı; bir köşede halay çekenler, top oynayanlar, pankart boyayanlar, bir başka köşede birbirlerine ayaklanma anılarını anlatanlar, seçimler vb. üzerine sohbet edenler... Çocuklar, gençler... Özgürlük Parkı'nın her köşesinde Gezi'den bir parça vardı.

Mücadele Birliği Platformu'nun standına da Emekçi Kadınlar (EKA) damgasını vurmuştu.

Dişarda irili ufaklı bir çok şey devam ederken, saat 17.00'da gibi herkes ana etkinliğin yapılacağı amfiye çağrıldı. Burada folklor gösterisi, çocuk korusu konseri yapıldı ve daha sonra "Gezi ve Sonrası" başlığıyla forum başladı.

Direnışteki BEDAŞ işçileri, Maltepe'den sağlık emekçileri, Validebağ Gönüllüleri, Kamp Armen Dayanışması, Cevizli Tekel Dayanışması söz alarak eylemlerini, yaşadıkları süreci aktararak destek çağrısında bulundular.

Forum boyunca söz alanlar sık sık Gezi'de ne kadar güçlü olduğumuzu gördüklerini, bunu daha ileriye götürmek için neler yapılabileceğine dair fikirlerini söylediler. Ali İsmail Korkmaz'ın babası da etkinliğe gelerek söz aldı, aynı zamanda da 2 Haziran günü 1 Mayıs Mahallesi'nde Mehmet Ayvalıtaz için yapılacak etkinliklerin duyurusu yapıldı.

Forumdan sonra etkinlik konserlerle devam etti.

FAŞİZM VE FAŞİZME KARŞI MÜCADELE -1-

ÖZGÜR GÜVEN

Sol, sosyalist yayınlarda en çok yazılan konulardan biri faşizmdir. Lakin bu konu en çok yanlışla düşülen konuların da başında yer alır. Bu yazıları yazanlar marksist-leninist olduklarını öne sürseler de, marksizmin devlet teorisini yeteri kadar ve doğru olarak kavrayamadıklarından, faşizm konusunda da yanlışdan kurtulamıyorlar.

12 Mart 1971'de gerçekleştirilen 12 mart askeri faşist darbesi Türkiye'de devleti faşistleştirdi. 12 Eylül askeri faşist cunta dönemindeyse faşizm tam anlamıyla devlet içinde kurumsallaştı. Türkiye'de sol, sosyalist çevrelerin faşizm konusundaki yanlışlarının temelinde bunu doğru olarak kavrayamamış olmaları vardır. Onlar bunu anlayamadıkları için, faşizmi ya bir partiyle ya da işbaşındaki hükümetlerle özdeşleştirdiler. Bunu bugün de yapıyorlar.

Ekonomi ile politika arasında diyalektik bir ilişki vardır. Bu ilişki doğru olarak kavranamazsa tekelleşme faşizm arasındaki ilişki de doğru olarak kavranamaz. Faşizmin maddi temeli emperyalizmdir. Bağımlı bir ülke olan Türkiye'de de pek çok bağımlı ülkede olduğu gibi emperyalizm dışı değil,

iç olgudur. Bu ülkelerde tekelleşme bizde olduğu gibi işbirlikçi tekelleştirir. Türkiye ve Kürdistan'da faşizmi ele alan sol, sosyalist hareket, genel olarak maddi temeliyle birlikte ele almıyor, ekonomi ile politika arasındaki bağı koparıyor. Yazılan bütün o yazıları ele alıp inceleyenler, onlarda, faşizmin hangi sınıfın iktidarı olduğuna dair hiç bir şey bulamaz. Faşizme dair görüşleri bu yazılanlarla sınırlı olanlar, faşizmin hangi sınıfın iktidarı olduğunu anlayamadıklarından, faşizme karşı mücadelenin öz olarak hangi sınıfa karşı verileceğini de anlayamıyor, açıklayamıyorlar.

Faşizmin kitle tabanı her ülkenin özgün koşullarına göre birbirinden az ya da çok farklılıklar gösterse de faşizmin sınıfsal özü aynıdır; tekelleşme emperyalizmdir. Faşizm bir devlet biçimidir, tekelleşme emperyalizminin iktidarı biçimlerinden biridir. Faşizmin iktidarda olduğu bağımlı ülkelerde esas yürütücü gücü ise ordudur, polistir. Faşizm bu iki militarist kurumun yanı sıra merkezi bürokratik aygıt ve hükümetler eliyle uygulanır. Ama bunlar arasında hem belirleyici olan hem de en önemli kurum olarak faşizmi uygulayan ordudur. Emperyalizm ve işbirlikçi tekelleşme adına devlet iktidarının merkezinde yer alan ordu, askeri olduğu kadar politik bir iktidar

gücüdür. Devletin temel gücü ve omurgası ordudur. Bu genel olarak bağımlı ülkelerde olduğu gibi Türkiye'de de böyledir. Ordunun bu rolünü ve yerini anlayamayanlar devleti de anlayamazlar. Devlet bir sınıfın iktidar aygıtı, ordu ise bu iktidarın en somut gücüdür.

Türkiye tekelleşme emperyalizminin bütün partileri esas olarak faşist devlete dayanır. 70'li yılların MHP'si AP'si, MSP'si, CHP'si olsun bugünün AKP'si, CHP'si, MHP'si olsun yada 90'ların ANAP'ı, SHP'si, FP'si vb. olsun hepsi de faşist devlete dayandı, faşist devlet terörünün uygulayıcısı oldular. Bugüne dek bunun istisnası olabilecek tek bir parti bile çıkmadı, bütün düzen partileri faşist devlet terörünün hem savunucusu hem uygulayıcısı oldular. Onların bu karakteristik yanını görmeyip MHP'yi bir yere, diğerlerini başka bir yere koymaları geçmişi olduğu gibi bugün de var. Dün MHP ile birlikte AP ya da ANAP gibi partileri, bugün de AKP'yi faşist olarak görüyorlar. Bunlar asıl olarak devletin faşist karakterini göremiyorlar. Dolayısıyla anti-faşist mücadeleyi bu partilere karşı mücadele olarak anlıyorlar ve dolayısıyla devrim mücadelesinin yerini AKP'nin geriletilmesi mücadelesi alıyor. Böyle davrananlar proletarya ve halkların

mücadelesini düzen sınırları içinde tuttuğu gibi, bazı tekelleşme burjuva partilerle uzlaşabileceğini de söylüyorlar. Oysa bu, devrimci saflarda asla olmaması gereken küçük burjuva uzlaşmacılığının işçi sınıfı saflarına taşınmasıdır.

Bir kez daha belirtelim, Osmanlı despotizmini miras alan burjuva devlet daha baştan gerici cumhuriyet olarak doğdu. Bu devletin mayasında anti-komünizm, anti-demokratizm, ırkçılık, şovenizm ve Kürt düşmanlığı var. Burjuva cumhuriyetin kuruluşuyla birlikte köklü bir gelenek olarak bünyesinde bulunan bu nitelikleri, bu mayaya nedeniyle faşizmi uygulamaya elverişli olduğu açıktır. Bugün siyasi yelpazede yer alan burjuva partilerinin tamamı tekelleşme emperyalizminin politik temsilcileridir. İdeolojik ve politik olarak hepsi de yeminli komünizm düşmanıdır; iliklerine kadar gerici, ırkçı, şoven, iliklerine kadar anti-demokratiktirler. AKP'si de, MHP'si de, CHP'si de diğer burjuva partiler de, Kürdistan sorunu gibi temel politik örgütlükler söz konusu olduğunda birbirleriyle aynı şeyi düşünür, aynı şeyi yaparlar.

70'li yıllardan bu yana Türkiye'de toplumsal politik yaşam bunun örnekleriyle dolu. MHP, MSP, AP koalisyonu olan 70'li yılların MC hükümetleri için

bir şey söylemeye gerek yok. 12 Mart sonrası ilk seçimlerden sonra hükümet olan CHP-MSP koalisyonu Kıbrıs işgalini gerçekleştirdi. 1978 Maraş katliamında CHP hükümeti işbaşındaydı. Hemen arkasından sıkıyönetim ilan etti. 12 Eylül askeri faşist cuntasının başkanı Kenan Evren bu hükümet tarafından Genelkurmay Başkanı yapıldı: güya olası bir cuntayı önlemek amacıyla teadmülleri çiğneyerek adeta paraşütle indirildi oraya. 90'ların en sert iç savaş yıllarında, SHP hep hükümet ortağıydı. 93'te Sivas katliamı olsun, Kürdistan'daki köylerin yakılıp boşaltılması olsun, sokaklarda, evlerde gerçekleştirilen açık infazlar, on binlerce insanın kaçırılıp kaybedilmesi, faili meçhuller, işkenceler vb. faşist devlet terörü uygulamalarının hepsinin yürütülmesinde bu partinin de imzası var. Güya "sol" ya da "sosyal demokrat" olan CHP-SHP gibi partiler de diğerleri gibi faşist devlet terörünün uygulayıcısı, yürütücüsü oldu-

lar. Bunu bilince çıkarmayan her sınıf bilinçli işçi, her komünist, her demokrat hem kendi kendisini hem de proletarya ve halkları yanlışla sürükler. Faşizme karşı mücadele tek tek partileri değil, esas olarak faşist devleti hedeflemelidir.

Metalde Fırtına

Metal sektöründe büyük sermayenin işbirlikçisi Türk Metal Sendikası (TM) ve MESS arasında imzalanan toplu iş sözleşmesinin imzası kurumadan metal işçileri ayağa kalktı.

Son yıllarda TM'ye karşı gelişen öfke birçok fabrikada toplu istifalarla kendini göstermesine rağmen, metal sektörünün diğer büyük sendikası Birleşik Metal'in sınıf sendikacılığından uzak tavırı bir kez daha açığa çıktı. Metal işçileri kendileri gelip Birleşik Metal'e üye oldukları halde, yöneticilerin örgütlenmedeki yeteneksizlikleri veya isteksizlikleri TM'den kopuşları durdurmuştu.

Sözleşmenin bitişine birlikte başlayan tepkiler, Bosch'da sözleşmenin görece daha iyi koşullarla bağlanmasından sonra, metal işçisinin ana gövdesi ayağa kalktı. Bursa'dan başlayan fiili grev ve eylemler Kocaeli, Eskişehir, Ankara'ya

kadar yayılarak devam etti.

Faşist TM'nin sektörden defedilmesinin fitilini ateşleyen bu grev ve eylemlerin önemi önümüzdeki günlerde daha net görülecektir. Bu sendika, on yıllardan bu yana ağır sanayide çalışan binlerce ileri işçinin, devrimci ve sosyalist fabrikalardan sökülüp atılmasında sermaye sınıfının ileri karakolu görevini üstlenmiştir. Sermaye sınıfı da her zaman bu hainler topluluğuna dört elle sarılmıştır, sarılmaktadır.

Eylemlerin başladığı günden beri TM yöneticileri koro halinde bağırıyorlar: "Provokatorleri dışlayın!", "Fabrikalarımıza sahip çıkalım!", "Eylemler sürerse ülke ekonomisi batır!" Yıllardan beri patronlarla birlikte işçinin örgütlenmesine, çıkarlarına karşı mücadeleye eden, ileri işçileri işten attıran, fabrika önlerinde takım elbiseli adamlarıyla işçileri dövdürenlerin sonu yaklaşıyor.

Her işçi eylemi hem içinde bulunup gerçekleştirene hem de bir bütün olarak sınıfın mücadele tarihine izler bırakır. Bursa Reno'dan başlayarak Mako, Coş-

kunöz, Tofaş ve Ototrim'e sıçrayan eylemler giderek büyük sanayi merkezlerini içine alarak yaygınlaşıyor. Talepler öylesine net ve somuttu ki, hareket çok hızlı bir şekilde geniş işçi yığınları içinde sahiplenildi.

Eylemlerin temel talepleri şunlardır: 1-Eylemlerden dolayı hiçbir işçi işten atılmayacak, 2-TM'nin eyleme katılan fabrikalardaki yetkisi düşecek, 3-Maaşlar Bosch seviyesine yükseltilecek.

Panikleyen sermaye sınıfı bir çok fabrikada mevcut talepleri MESS ve TM'nin bütün feryatlarına rağmen büyük oranda kabul etti ve protokolü imzaladı. Eskişehir Otosan'da devam eden mücadeleye başta Arçelik işçileri olmak üzere bölgedeki işçiler fiili eylemlerle destek sunuyor. Koşulları diğer metal fabrikalarına göre daha "iyi" bir noktada olan ve herhangi bir hareketliliğin yaşanmadığı Mercedes fabrikasının patronları da işçilere ekstra prim vererek gelişebilecek eylemlerin önünü almaya çalışıyorlar.

Yaşanılan bu süreçte işçiler düşmanlarını net olarak gördü. Yıllardır yapılan TİS'lerle kazanılan hakları sürekli geri götüren MESS ve TM'ye cevabı kendi yöntem ve araçlarıyla yine işçiler verdi.

Uzun yıllardır TİS görüşmeleri ne

zaman çıkmazsa girse sermayenin ağızdan konuşanlarla işçilerin tarafları net olarak ayrışıyorlar. Artık görüyoruz ki mızrak çuvala sığmıyor. İşçiler, teslimiyetçi, işbirlikçi anlayışa karşı bugüne kadar grev ve direnişleri mücadele aracı olmaktan çıkarılarak kendi içlerinden sökülüp atılıyorlar. Başlangıçta hiçbir dayanışma ziyaretini kabul etmeyen işçiler bu eyleme dostu düşmandan ayrıldılar ve son günlerde devrimci dayanışmaya kapılırları açıldılar. Bu da eylemin önemli birikimlerinden birisi oldu.

Direnişlerin yaşandığı tüm fabrikalarda kendi seçtikleri işçi temsilcileri ile süreci taşıdılar. Kararları hep birlikte aldılar ve kendileri için en doğru zamanda geride hiçbir işçi arkadaşlarını bırakmadan yürüdüler.

Bir Reno işçisi arkadaşımız şöyle anlatıyor: Yanındaki arkadaşını kastederek; "Arkadaşımla aynı yerde çalışmamıza rağmen birbirimizi tanımıyorduk, oturup sohbet etmiyorduk. Mücadele Birliği gazetesinde komite konuşularda örgütlenmemiz gerektiği hep yazıyordu. Böyle kenetleneceğimizi hiç düşünmemiştik. Direniş sayesinde çok büyük komün kurduk, her şeyimizi paylaşıyoruz. Sosyalizm bu olsa gerek"

Bu süreç tamamlanmış değil, yeni başlayan bir dönemin işaretidir. MESS'le sözleşme imzalamış tüm işletmeler bir

şekilde bu hareketin içindedir. Tüm bu işgaller ve eylemler boyunca hiçbir işçinin işinden atılmaması ve alışıldığı üzere eyleme hiçbir saldırının olmaması bugünden sonraki mücadelenin yeni hattını ortaya koyuyor. Uzlaşmaz bir çizgide, özgüvene dayanan dişe diş bir mücadele hattı...

Zaferi isteyen işçi sınıfına Devrimci İşçi Komitelerinin tüm fabrikalarda tüm işçileri içine alan işyeri komitelerinin oluşturulması ve bunların merkezileştirilmesi için bugüne kadar yaptığı çağrının doğruluğu ispatlanmıştır. Bundan sonra bu çağrıları hayata geçirmek için daha büyük bir enerjiyle mücadele etmemiz gerektiği bu eylemlerle açığa çıkmıştır. İşçi sınıfının büyük kitleler halinde fabrikalarda üretimi durdurarak başlattıkları bu yolun bizlere yüklediği görevleri görmek ve buna uygun şekilde mevzilenmek hayati bir şekilde karşılamakta duruyor. Sanayi merkezlerinde, fabrikalarda ileri işçilere ulaşmak, mücadelenin ihtiyaçlarını tartışmak, komite konuşularda örgütlenmeleri için yol gösterici olmak işçi sınıfı partisi kadrolarının ertelenemez görevidir. Amacı isteyen aracı yaratmalıdır!

Buzu kırana yolu açana selam olsun!

İzmir DİK

İzmir İşçisi Metal İşçilerinin Yanında

Herkesin bildiği üzere, günler önce ilk olarak Renault'da başlayan grev büyüyerek devam ediyor. Bugün Tofaş, Ford, Valeo, Mako, Ototrim, Coşkunöz, Ficosa, TürkTraktör, Yazaki, Leoni, DJC, Magna'da yaklaşık 20 bin işçi, iş durdurmuş durumda.

Farklı farklı illerden Bursa'ya metal işçilerine destek eylemleri oluyor. 21 Mayıs günü İzmir de Metal işçilerini coşkuyla selamladı. 16.30'da Eski Sümerbank önünde DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'nin çağrısıyla toplandı. Sık sık "Metal İşçisi Yalnız Değildir!", "Direne Direne Direnişten Zafere!", "Zafer Direnen Emekçinin Olacak!" sloganları atıldı. Basın açıklamasını DİSK Ege Bölge Temsilcisi Memiş Sarı okudu.

Açıklamanın ardından 22 Mayıs Cuma günü saat 16.00'da Birleşik Metal İş önden başlayıp MESS İzmir Şube Temsilciliği önüne yapılacak olan yürüyüş çağrı yapılarak eylem sona erdirildi.

Mücadele Birliği / İzmir

Metal İşçileri İstanbul'da Selamlandı

KESK İstanbul Şubeler Platformu Bursa'da üretimi durduran metal işçileriyle dayanışmak, MESS ve Türk Metal'in saldırılarını ve gözaltıları protesto etmek için Mecidiyeköy Metro Durağından Şişli'de bulunan MESS binasına yürüyüş yaptı.

KESK İstanbul Şubeler Platformu Bursa'da üretimi durduran Renault, Tofaş, Mako, Ototrim, İzmit'te Ford Otosan ve Ankara'daki Türk Traktör işçileriyle dayanışmak için Mecidiyeköy Metro Durağı'ndan MESS'in Şişli'de bulunan binasına yürüyerek burada yapılan basın açıklamasıyla saldırıları ve gözaltıları protesto etti.

"Metal İşçilerinin Onurlu Direnişini Selamlıyoruz. Yaşasın Sınıf Dayanışması" yazılı pankart açan KESK İstanbul Şubeler Platformu'na devrimci örgütler, meslek odaları ve siyasi partiler de destek verdi. Eylem boyunca "Metal İşçisi Yalnız Değildir", "MESS / Türk Metal Şaşırma Sabrımızı Taşırma", "Metal İşçisi Kazanacak", "Metalde Kavga Yeni Başlıyor", "Yaşasın Metal İşçileri Birliği", "Baskılar, Gözaltılar Bizi Yıldırılmaz", "Bursa MESS'e / Türk Metal'e Mezar Olacak", "Gözaltılar Derhal Serbest Bırakılsın", "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam", "Yaşasın Onurlu Metal Direnişimiz" sloganları atıldı.

MESS önüne gelindiğinde KESK Şubeler Platformu adına basın açıklamasını Turgut Yokuş okudu.

Renault işçilerinin başlattığı işçi direnişinin son yılların en büyük işçi isyanına dönüştüğünü, metal işçilerinin sadece sırtlarından milyarlarca dolar kazanan metal patronlarına ve patronların sendikası MESS'e hak arama yollarını tıkayan, grevlerini bile 'milli güvenlik ve sağlık' gibi sudan gerekçelerle yasaklayan siyasi iktidara değil, işçinin hakkını, hukukunu savunmak yerine patronların yanında saf tutan sendikaya karşı da ayağa kalktığına dikkat çeken Yokuş, patronların ve patron yandaşı sendikaların yayılan direniş karşısında korkuya kapılarak direnişi 'yasa dışı' ilan ettiğini hatırlattı. "Metal işçilerinin eylemi, Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO) ve AIHM kararlarına göre banışıl toplu eylem ve iş bırakma hakkının yerine

getirilmesidir. İşçilerin haklı ve meşru eylemleri asla yasa dışı ilan edilemez. Hukuksuz olan, metal işçilerinin haklarının, sendikal özgürlüklerinin ihlal edilmesidir" diyen Yokuş, KESK'in metal işçilerinin mücadelelerinde yalnız olmadıklarını söyleyerek "Kendi geleceklerini belirlemek için direnen metal işçileri, iş, ekme, demokrasi ve onur mücadelesinde asla yalnız yürümeyecekler" dedi. Yokuş, kamu emekçilerinin de toplu satış sözleşmelerine karşı zorlu bir mücadele veren metal işçilerinden gerekli dersleri çıkaracağını ifade etti.

Basın açıklamasında Metal İşçileri Birliği adına konuşma yapan metal işçisi Bursa'daki metal işçilerini selamlayarak saldırıları protesto ettiklerini ve metal işçisinin sesi olmaya devam edeceklerini söyledi.

"Yerli uçak fabrikaları hangi ilde kuruldu?" sorusu üzerine Davutoğlu: "Bu devlet sırrı ve kimse bilmiyor, ben bile!"

Zaytung

"3 milyar dolar makam aracı, çerez parası bile değil" diyen Maliye Bakanı'na cevap Kuruyemişçiler Odası'ndan geldi.

"Ne yiyosunuz olm siz?"

Zaytung

SAĞLIKLI YAŞAM KÖŞESİ

Merhaba ben Esenyurt'tan bir işçiyim. Kriz sebebiyle işyerlerinde işler durgun olduğu için Cumartesi ve Pazar gününü evde geçirdim. Cumartesi günü yaptığım ilk iş gidip bir kaç tane gazete almak oldu. Burjuva medya televizyonlarda sık sık sağlıklı yaşam ve beslenme programları yapıyor. Bu konuyla ilgili sermaye gazetelerinin eklerinde yazılıp çizilenleri okudukça, televizyonda anlatılanları izledikçe nasıl dalga geçtiklerini görmüş oldum.

Kırk dış sarımsak ezilip bir lt limon suyuna karıştırılıp serin bir yerde bekletildiğinde (bir ay kadar), damar tıkanıklığına iyi geliyormuş. Tansiyonu da düzenleyici etkisi varmış. Pazardaki etiket fiyatının o tansiyonu tavan seviyeye çıkaracağından haberdar değiller. Hafızamızın güçlenmesi için her gün 2-3 tepelime yemek kaşığı yaban mersini, o yoksa orman meyvesi yememiz gerekiyor. Yaban Mersininin fiyatı 20-25 liradır. Beyin hücrelerimizi korumak için

haftada iki defa çiftlik istiridyeleri, ringa, sardalya, somon, samur balığı gibi omega-3 açısından zengin balık ve deniz ürünleri yemeliymişiz. Oysa sofralarımızda ancak hamsi ve istavrit bile ara sıra görebiliyoruz.

Günümüzde insanların yaşam koşullarıyla baş edebilmeleri için özellikle B, C, D ve E vitaminlerine ağırlık vermesi gerekiyormuş. Yoğun iş temposu, ağır çalışma koşulları ve 12-16 saatlere varan iş saatleri üstümüze üstümüze gelirken yaşam koşulları ile baş etmek için bizlere sadece vitamin öneriliyor. Haftada üç kez kırmızı et yiyerek ve her gün süt, yoğurt, peynir ve yumurta tüketerek vücudumuza B12 vitamini almamız gerekiyormuş. Kırmızı etin kilosu 30 lira'dan aşağı değil. 5 kişinin oturduğu eve hiç değilse bir kg et pişirip koymak lazım. Soframıza haftada 3, ayda 12 kere bir kg et pişirip koymaya kalkışsaydık, sırf kırmızı ete ayda 360 lira harcamamız gerekirdi. Bizler kilosu 8-10 liralık tavuk

etini soframıza koyduğumuzda bile iyi günde olduğumuzu düşünürüz.

Bizleri burjuvalar (patronlar) gece gündüz vardiya bir şekilde 12 saat çalıştırıp posamızı çıkarırken, aşırı çalışmaktan dermanımız kalmıyorken "spor yapın" demek tam bir yüzüzlüktür. Burjuva yayınlarda sağlıklı beslenme ve yaşama önerileri sıralayan uzmanlar, sıkıysa gelsinler de işçi maaşıyla bir işçi ailesi nasıl beslenir onun formülünü de

yazsınlar. Zenginler için organik ürünler tüketmeyi önermek kolay. Organik pazarlar sadece zengin sementlerde kuruluyor. Organik ürün satıcıları işçilerin yaşadığı sementlerde tezgah açmaya tenezül bile etmiyorlar. Ay sonu getirebilme derindeki işçi ve emekçiler organik ürünlere o fiyatları veremeyeceklerinden hormonlu ürünlerle idare ediyorlar.

Fabrikalarda önümüzde konan etli yemeklerde eti kısmen bile bulmak çok

zor. Zeytin yağlı yemeklerde zeytin yağı yok. Ama patronlar karnımızı tok hissetmemizi sağlayacak formülü bulmuşlar. Mesela bulgur pilavının yanına ayrı ayrı gazoz veriyorlar. İşçinin karnı şişiyor ve kendini tok hissediyor. Pilav, makarna gibi karbonhidrat yüklü yemekler sağlıklı beslenmemiz açısından pek işe yaramasa da uzun saatler çalışabilecek enerjiyi ve tokluğu alabiliyoruz. Patronlar bizi ucuz enerjiyle şarj edip işe koşuyorlar.

Bizim ruhen ve bedenlen sağlıklı bir yaşam sürmemiz için patronların önerilerine ihtiyacımız yok. Örgütlenmek, işçilerin ve emekçilerin sağlıklı yaşayabilmelerinin yegane yoludur. Örgütlü bir işçi kendisinin yalnız ve çaresiz olmadığını bildiğinden gelecekte umutludur. Mutsuz, umutsuz, çaresiz ve güvensiz, zavallı işçilerin yerini, kendisine de sırfına da güvenen cesur, bilinçli, kararlı, yürekli işçiler alır.

Elbette her şeyin en iyisine layık olan bizleriz. Ama sadece fiziksel olarak değil. Sınıfımızın mücadele bilinciyle ve örgütlü gücüyle beslenmemiz gerekir.

GEB'li Bir İşçi

NURHAKLARDA YANAN DEVRİM ATEŞİ SÖNMEYECEK!

İzmir'de Devrimci Öğrenci Birliği 31 Mayıs günü saat 10.00'da Buca Mezarlığı'nda Alpaslan Özdoğan'ın mezarı başında andı.

Saat 10:00'da mezarlık girişinde toplanan DÖB'lüler mezar başına yürüyüş esnasında sık sık "Nurhak İsyân Devrim", "Denizlerin Partisi Devrime Yürüyor", "Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür", "Kadir Manga/ Alpaslan Özdoğan/ Sinan Cemgil - Yaşıyor", "Faşizme Karşı Silah Başına", "Deniz, Yusuf, İnan Savaşa Devam" sloganlarını attılar.

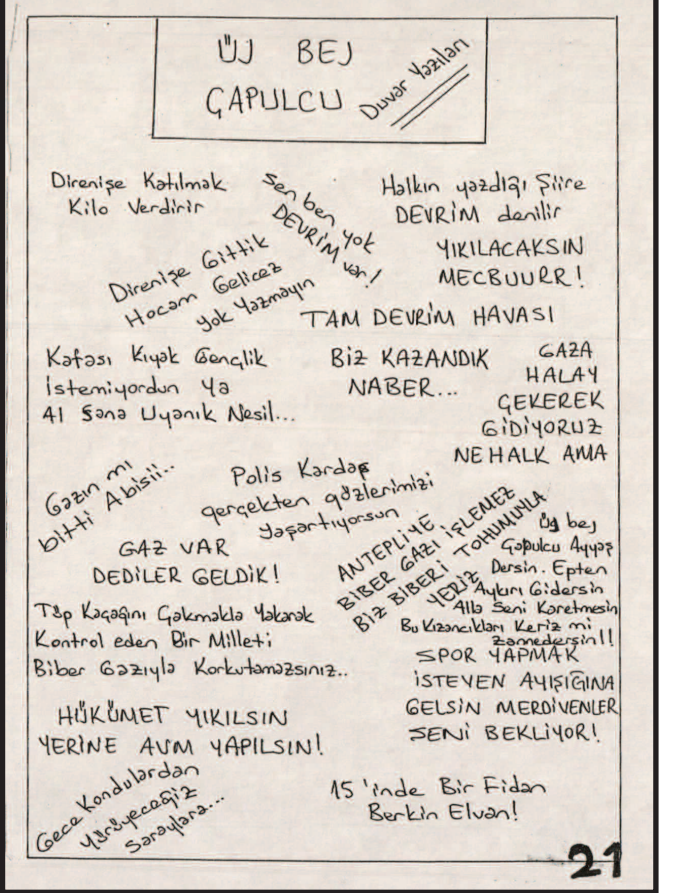
Mezar başına gelindiğinde burada devrim mücadelesinde ölümsüzleşenler için saygı duruşu yapıldı. Ardından yapılan konuşmada "31 Mayıs 1971'de Nurhak Dağlarında katledilen devrim savaşçıları Kadir Manga, Alpaslan Özdoğan, Sinan Cemgil yoldaşları annak üzere buradayız. Nurhak Dağlarında faşizme savaş açan yiğit yoldaşlarımız Denizlerin bayrağını dalgalandırdılar. Devrimci Öğrenci Birliği Denizlerin ardulları olarak Nurhaklardan aldığı güçle devrime, sosyalizme yürüyor.

Yoldaşlarımızın yaşamları ve ölümleri bizler için birer savaş çağrısıdır. Bizler onların mirasını devraldık ve onlardan devraldığımız bayrağı bugün en yükseklerde dalgalandırmayı görev biliyoruz. 2 yıl önce coğrafyamızda Nurhak ateşiyle başlayan gezi ayaklanması devam etmektedir. Gezi'den 6-8 Ekim ayaklanmasına, Berkin'den Soma'ya gençlik kavgayı büyütüyor. Nurhaklara sözümlüz sözdür:

Yaktığınız devrim ateşi burjuvaziyi yakacak, bu savaş devrimle taçlanacaktır. Selam olsun Nurhakların yiğit THKO gerillalarına; Sinan'a, Alpaslan'a, Kadir'e! Selam olsun Genç Komünistlerin yiğit önderleri Seyit Konuk'a, Necati Vardar'a, İbrahim Ethem Coşkun'a! Selam olsun yiğit zindan savaşçılarımız Aysun'a, Sibel'e, Murat'a! Selam olsun Gezi Ayaklanması'nın yiğit savaşçılarına!" denildi.

Anma, Çav Bella ve Söz Veriyoruz marşlarıyla sona erdi.

**NURHAK, İSYAN, DEVRİM!
DEVRİM SAVAŞÇILARI ÖLÜMSÜZDÜR!
DEVRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ - İZMİR**

Dil-Tarih'te Faşist Saldırıları

Sonucu Okul Yine Tatil

21 Mayıs Perşembe günü Kızılay Ziya Gökalp Caddesi'nde DTCF'de okuyan Selçuk Ulaş isimli faşistin, Öğrenci Kolektifi'nden iki öğrenciyi bıçaklamasıyla başlayan olaylar, sonrasında da devam etti. Yaralanan öğrencilerin sağlık durumları şu an iyi.

Olayların yaşandığı süre içerisinde sadece fiziksel saldırı değil, sosyal medyada da devrimci, yurtsever öğrencilere yönelik saldırılar gerçekleşti. Sosyal medyada açtıkları bir hesap üzerinden devrimci ve yurtseverlerin adını, soyadını ve adresle-

rini yaparak paylaşan faşistler, öğrencilerin de hesaplarına tehdit mesajları gönderdiler.

25 Mayıs Pazartesi günü sabaha karşı internet üzerinden DTCF'ye saldırıcağını duyuran faşistler, aynı gün içerisinde okula girecek Farabi Salonuna kadar geldiler. Devrimci, yurtsever öğrencilerin faşistlerin üzerine doğru koşmaları üzerine kaçmaya başladılar.

Daha sonra okula giren çevik kuvvet, devrimci öğrencilere saldırdı. Toplu çıkış yapan öğrenciler, Sıhhiye köprüsü altında da saldırıya uğradı. Köprü üzerinden taş ve soda şişeleri atan faşistler, daha sonra yine kaçtılar.

Saldırının sonrasında da arka bahçede "geçmiş olsun" pankartı açan faşistlerle devrimci, yurtsever öğrenciler arasında çatışma çıktı.

Okula direk biber gazları atan polis, okula gi-

rerek önüne geleni darp etti.

Çözümü okulu tatil etmekte bulan dekan, "okul içerisinde" yaşanabilecek ölümleri ve saldırıları sadece geciktirmekten başka bir şey yapmıyor. Üstüne üstük devrimci ve yurtsever öğrencilere bir de akıl vermeye kalkışan dekan: "evlerinize giderken üçerli, beşerli gruplar halinde gidin ve dikkatli olun" diyerek de "bizlerin can güvenliğinden endişelendiğini" söylüyor.

Faşizmin can çekişirken son bir atakla saldırdığı bu dönemde bizlere düşen görev, mücadele etmek ve yaşadığımız her alanda onlara nefes aldurmamaktır.

**FAŞİZME KAŞI OMUZ OMUZA
DİL TARİH GORİSTAN JI BO FAŞİSTAN**

Dil Tarih'ten DÖB'lü Öğrenciler

Cumhurbaşkanı Erdoğan, toplu açılış mitingleri kapsamında bugün de İstanbul Şehri'ni hizmete açtı...

Zaytung

Öfkeni Kuşan! DÖB'e Katıl!

*Denizlerin Cüreti Ol
Gezi'nin Öfkesi Ol
Rojava'nın Devrimi Ol
Gel Sen de DÖB'lü Ol!*

Devrimci Öğrenci Birliği - İzmir tarafından "DÖB'e Katıl!" kampanyası başlatıldı. Kampanya kapsamında Haziran ayı etkinlik takvimi şöyle:

* **31 Mayıs Pazar** 10.00

Toplanma Yeri: Eski Buca Mezarlığı

31 Mayıs 1971 tarihinde Sinan Cemgil, Kadir Manga, Alpaslan Özdoğan Nurhak Dağlarında faşist devlet güçleriyle girdikleri çatışmada ölümsüzleştiler. THKO militanları, Denizlerin idamlarını durdurmak için başlattıkları devrimci eylemi sonuna kadar sürdürdüler. Ölümsüzleşmelerinin 44. yılında Devrimci Öğrenci Birliği olarak Mezar anması yaparak Nurhak Savaşçıları'nı anıyoruz...

* **31 Mayıs Pazar** günü Gezi Ayaklanmasının 2.yıl dönümünde Deniz İsyan Devrim! şiarlarıyla alanlara...

* **3 Haziran Çarşamba** 17.30

Belgesel Gösterimi Cennetin Düşüşü

Yer : Türkan Saylan Kültür Sanat Merkezi

Kıbrıs Şehitleri Caddesi 1440 Sokak K:4

Alsancak / İzmir (3/C Salonu)

* **6 Haziran Cumartesi** 08.00

Dağ Yürüyüşü

Toplanma Yeri:

169 Numaralı Balçova Otobüslerinin Son Durağı.

* **10 Haziran Çarşamba** 17.30

Film Gösterimi

Gözlerimi De Al

Yer : Türkan Saylan Kültür Sanat Merkezi

Kıbrıs Şehitleri Caddesi 1440 Sokak K:4 Alsancak / İzmir (3/C Salonu)

* **11 Haziran Perşembe** 09.00

Piknik

Toplanma Yeri :

F.Altay Aktarma Merkezi 12 Numaralı Eshot Durağı

* **17 Haziran Çarşamba** - 17.30

Film Gösterimi : Mandalinalar

Yer : Türkan Saylan Kültür Sanat Merkezi

Kıbrıs Şehitleri Caddesi 1440 Sokak K:4 Alsancak / İzmir (3/C Salonu)

* **24 Haziran Çarşamba** 17.30

Tartışma : Gençlik Ne Yapmalı ?

Yer : Türkan Saylan Kültür Sanat Merkezi

Kıbrıs Şehitleri Caddesi 1440 Sokak K:4 Alsancak / İzmir (3/C Salonu)

Facebook: /DOBirligi

Twitter: @DOBirligi

Instagram:@DOBirligi

İletişim Tel: 05074124851

DEVİRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ- İZMİR

Leninist Bir Tutsaktan Genç Yoldaşlara Canlı Sezgi

Şimdi canlı sezgi nedir?. Bu konuda elimde Lenin'in Felsefe Defteri kitabından çok güzel parçalar var. Ama Lenin bu kavramı Hegel'den, onun oldukça karmaşık çalışmalarından çekip çıkarmış. Bu haliyle anlaşılması epeyce zor. Bu yüzden ben sana doğrudan Lenin'in sözlerini değil ama benim bu sözlerden ne anladığımı yazacağım. Evet canlı sezgi nedir? "Sezgi" sözü insanda önce metafizik bir algılamaya yaratıyor. Oysa ki sezgi, ne bir kehanet gücüdür, ne de bir altıncı his. Lenin'e göre canlı sezgi, bizi çevreleyen ve bizim dışımızdaki nesnel hakikatin bilgisine ulaşmanın ilk ve en önemli adımdır. Canlı sezgi, bilginin diyalektik yolunun ilk ve en önemli adımıdır. Lenin bu yola şöyle tarif etmiş "Canlı sezgiden soyut düşünceye, soyut düşünceden pratiğe." Şimdi, eğer canlı sezginin ne anlama geldiğini, onu nasıl kullanacağımızı, nasıl geliştireceğimizi öğrenirsek, diyalektik yolun tamamlanması için tek basamak kalır geriye; soyut düşünce.

Ama biz yine birinci adıma, canlı sezgiye dönelim. Çevremizde, bizim dışımızda doğup gelişen olayları nasıl anlamaya çalışırız? Gözlemleriz, araştırırız. Ama, nasıl ki elimizde mikroskop olmadan mikropları gözlemleyemeysek, toplumu da elimizde bazı kavramsal araçlar olmadan gözlemleyemeyiz. Söz konusu olan topluma dair bir araştırma yapmaksızın, herkes kendi gözlüğünü takar. Ve her sınıfın kendine ait bir gözlüğü vardır. Marksistler için, bir toplum, kimi kavramlar olmadan, bu kavramların aracılığına başvurulmadan anlaşılabilir. Hepimizin bildiği kavramlardır bunlar; "Üretim tarzı", "Sınıflar ve mücadeleleri", "Alt yapı - üst yapı" vb. gibi... Demek ki canlı sezgi için, en genel biçimi ile de olsa, kavramlara ihtiyaç vardır. Kavramlar, canlı sezginin laboratuvar araçlarıdır; onunla gözlem yapar, onunla deneyler gerçekleştiririz.

Fakat bu türden genel kavramları aşağı yukarı bilen bir insanda canlı sezgi olduğu söylenemez. Binlerce akademisyen, birazcık kitap okumaya ya da böyle sohbetlere kulak misafiri olmuş insanlar da, kolaylıkla bu kavramları anlayabilir. Burada asıl mesele, bu kavramı hangi amaçlı pratiğin aracı haline getirdiğindir. Yani, ancak bir "erek sahibi insan pratiği", canlı sezgi yoluyla bilginin o diyalektik yolunu arşınlayabilir.

Basit bir örnek vereyim. Devrimci durum, her Lenin kitabı okumuş insanın aşağı yukarı bilebileceği genel bir kavramdır. Ama "erek sahibi insan pratiği", yani sen bulunduğun topraklarda bir devrimin gelişmesi için yürekli bir çaba içindeysen, çevrene artık bu gözle bakarsın ve gözlemlediğin binlerce olayı, devrimci durum kavramının süzgecinden geçirerek gerçek bilgiye bir adım daha yaklaşmış olursun. İşte bu yüzden, aynı olaylara, gelişmelere bakan ve devrimci durum gibi kavramların da farkında olan iki insan, iki farklı sonuca ulaşabilir. Çünkü onlar, ellerindeki kavramsal araçları ve gözlemlerini, farklı ereklemler pratiği için kullanmışlardır. Biri, "evet, devrimci durum var", diyecektir, diğeri ise "hayır yok". Günümüzde ortalama sol, devrimci durumun varlığını kabul etmediği için oportünist değildir; oportünist olduğu için devrimci durumu kabul etmez.

Dikkatini çekerim, bilginin henüz daha canlı sezgi aşamasındayız. Yani, "ben devrimi gerçekleştirmek peşindeyim ve o yüzden devrimci durum vardır" demek, hakikat yoluna girmemizi garantilemez. Sen devrimi canı gönülden isteyebilirsin ama gerçekten bir devrimci durum olmayabilir. Ve sen "evet vardır" dersin, canlı sezgiye sahip değilsin demektir, burada işin içine nesnel gerçeklik değil, öznel gerçeklik, yani kendi amaçlarımız için eğip büküğümüz gerçeklik girer. Nesnel gerçekliğin tek ölçütü canlı sezgi değildir, henüz o birinci adımdır. Gözlemin, nesnel pratik tarafından defalarca ve defalarca kanıtlanmalıdır.

Gözlemlerimizde kullandığımız her kavram geneldir, donuktur, hareketsizdir. Onları bu durumdan kurtaracak olansa, bu kavramları somut gelişmeler, olaylar ve canlı ilişkiler içinde defalarca ve defalarca sınamadan geçirmektir. İşte o zaman genel-donuk kavram ile hayatın zengin-canlı akışı birbirine yaklaşır. Kafamızda, kavramla canlı hayat birbirine yaklaştığı oranda, canlı sezgi ortaya çıkar. Bu andan sonra artık çevrene, olup bitene sadece bakmazsın, görürsün. Dış görünüşün ilk bakışta ele vermediği gerçekliği artık bütün o karmaşa içinde nerede göreceğini bilmeye, ya da sezmeye başlarsın. Bir örnek; barışçıl başlayan bir büyük kitle eylemini daha ileri taşımak ve açık politik çatışmaya dönüştürmek gibi bir amacı var. Eylemin içindeki binlerce insana tek tek, "hadı şunu yapalım" diyemezsin, onların bu daha ileri rüha o anda hazır olup olmadıklarını gözlemlemek, onların ruh hallerini kavramak ve yine uygun araç ve söylemle harekete geçmek zorundasın. Böylesine çetrefil bir sorun ancak canlı sezgi sayesinde çözümlenebilir. Önce, en genel kavramlar yardımıyla koşacaktır. Orada toplanan insanların sınıfsal kökeni nedir, bu sınıfın genel

karakteri, eğilimleri, ortak çıkarları ve varolan savaşımında sonuna kadar gidip gidemeyecekleri vs. İkinci adım, neden buradalar ve şu an içinde buldukları tavrın genel çıkarlarıyla ve eğilimleriyle bağlantısı nedir? Genel değerlendirmeden sonra, daha somut değerlendirmeye sıra gelir. Verili kitlenin öfke durumu, hangi yönde harekete geçmeye eğilimli olduklarını anlamak gerek. İşte bunun için tam da, ancak yoğun bir pratik ve yüzlerce canlı ilişki içinden süzülüp gelen deneyimler devreye girer. Sloganlar canlı mı, cılız mı, omuzlar düşük mü dik mi, saflar sık mı yoksa gevşek mi ve bunun gibi daha yüzlerce olgu, sana kitlenin ruh halinin fotoğrafını verecektir. Canlı sezgi artık bu fotoğrafın elde edilmesinden sonra, işini tamamlar. Gördüğün gibi

"...Verili kitlenin öfke durumu, hangi yönde harekete geçmeye eğilimli olduklarını anlamak gerek. İşte bunun için tam da, ancak yoğun bir pratik ve yüzlerce canlı ilişki içinden süzülüp gelen deneyimler devreye girer. Sloganlar canlı mı, cılız mı, omuzlar düşük mü dik mi, saflar sık mı yoksa gevşek mi ve bunun gibi daha yüzlerce olgu, sana kitlenin ruh halinin fotoğrafını verecektir. Canlı sezgi artık bu fotoğrafın elde edilmesinden sonra, işini tamamlar. Gördüğün gibi bir pratikçi için canlı sezgi her şeydir.

Yoğun pratiğin ve o pratiği doğru kavramlarla gözlemlemenin bizlere sağladığı canlı sezgi gücü, soyut düşünceye geçişin anahtarını verir."

bir pratikçi için canlı sezgi her şeydir.

Yoğun pratiğin ve o pratiği doğru kavramlarla gözlemlemenin bizlere sağladığı canlı sezgi gücü, soyut düşünceye geçişin anahtarını verir. Lenin, koca bir 20. yüzyılı, yazıldıktan 100 yıl sonra bile dünyayı anlamamıza yardımcı olan "Emperyalizm" çalışmasını, işte ancak bu yoldan geçerek kaleme aldı. Bu kitap, 20. yüzyılın soyut düşünce alanındaki zirvelerinden biridir. Lenin bu kitabı ancak 1915 gibi bir tarihte yazabilirdi. 2. Enternasyonal'in çöküşünü somut hale getiren dünya çapında olaylar ve tartışmalar ve bütün bu gelişmelerin tam göbeğinde yer alan Lenin, oldukça yoğun bu dönemin ortasında, Emperyalizm teorilerine son şeklini veriyordu. Aslında, kitabın içerdiği kavramların birçoğu, Lenin'den önce ortaya çıkarılmıştı. Emperyalizm tartışmaları 1900'lü yılların en başından bu yana yapılıyordu ve "sömürgecilik, finans-kapital, mali-oligarşi" gibi kavramlar, Lenin'den önce Hobson, Hilferding ve Kautsky gibi oportünist sosyal demokratlar tarafından bolca kullanılıyordu. Fakat ancak Lenin'in çalışmasıyla birlikte emperyalizm "kapitalizmin son aşaması" olarak resmedildi. Lenin emperyalizmi, daha öncekilere yepyeni bir içerikle tasvir etti. Eğer o dönemin büyük ve yoğun olayları Lenin'in canlı sezgisini keskinleştirmiş olmasaydı, kim bilir belki de elimizde ucube teorilerin doldurduğu kitaplar olacaktı.

Bu açıdan Türkiye toprakları bizlere şans bahşediyor. Son 35 yıldır, dünyanın pek az ülkesinde devrimci gelişmeler bu derece yoğun, ardı ardına ve üst üste binmiştir. Bu da bizleri, yani erek sahibi insanları canlı sezgi ile donatıyor. Biz, sadece biz, bu toprakların bahşettiği canlı sezgiyi donuklaşmış fikirler mengenesi içine hapsetmeyi reddettik. Diğerleri, ya erekle bozuk olduğu için, ya da 70'li yılların mirasını olduğu gibi korumak adına, bu canlı sezgiyi kullanamadılar. Biz, Yeni Evre düşüncesi ile soyut düşünce alanında yeni bir zirveyi ele geçirdik. Bir kez o soyut düşüncenin zirvesine ulaştığında insan, çevrede olan biten her şeyi farklı gözle değerlendirmeye başlar. Yeni Evre bize bu gücü verdi. Ve bu güç sayesinde biz, daha ortada tek bir kanıt bile yokken, 11 Eylül saldırılarının failinin bizzat ABD olduğunu, amacın 3. Dünya savaşını başlatmak olduğunu, dünyada küresel bir iç savaşın hüküm sürdüğünü ve emperyalist sistemin çöküşü yaşadığını öne sürdük. Bunları 7-8 yıl önce öne sürmeye başladığımızda, hemen herkes burun kıvrırdı. Ama diyalektik bilginin çemberi pratik tarafından tamamlandı ve dünya tarihinin son yıllarında yoğunlaşan olayların zorlamasıyla sağda solda bizim bu düşüncelerimiz başkalarınınca da dile getirilmeye başladı.

*Bu yazı 2008 Şubat'ında Genç Yoldaş Dergisinde "Leninistlerden Leninistlere" başlığıyla yayımlanan mektuplaşmadan bir bölümdür.

Hayal Umut Hareket!

2 yıl geçti... 2 yıl önce bugün, her sokaktan slogan sesleri yükseliyordu... Barikatlar kuruluyor, ateşler yakılıyordu... Başta Taksim olmak üzere, meydanları hedefleyen milyonlar bir irade gösterdi. Öfke sokağa çıktı. Kulağın kulağa fısıltılarla dolaşan

hayalet, bir cisme kavuştu. En güzel çocuklar bu kavgada ölümsüzleşti.

2 yıl geçti üzerinden... Çok şey yazıldı, çok şey söylendi. Üstüne o kadar çok şey yaşandı ki, Taksim Ayaklanması, geçmişin unutulmuş olayları arasında, tozlu raflarda unutulmaya başlandı. Sokaklar geri çekildi. Barikatlar dağıldı. Dövüşenler, günlük yaşama, işlerine, evlerine geri döndü. Hayalet, cismine, sesini kaybetti. Çoşku, hüzne bıraktı yerini. Umut değil, umutsuzluk, "Madem yenemiyoruz, o zaman zayıflatalım." egemen oldu.

Oysa, bugüne kadar yaşadığımız dünya çürüyor; bize verecek hiçbir şeyi kalmadı. Gün, "Başka bir dünya mümkün!" diyenlerin günü, gün Özgecan'ın tabutunu sırtlayan kadınların günü, ayağa kalkan metal işçisinin günü, liselerde, üniversitelerde masaya yumruğunu vuran gençlerin günü...

31 Mayıs 2013, dünü değil; bugünü ve yarını hatırlatsın. "Zaferi nasıl kazanacağız?" sorusunun cevabı olsun. Taksim Komünü, kurulacak yeni dünyanın örneği olsun.

Bir hayalimiz, bir hedefimiz var. Yeni bir dünya kuracağız! Gündüzlerinde sömürülmediğimiz, gecelerinde aç yatmadığımız bir dünya! Gelecek kaygımızın olmadığı bir dünya! Çalışırken ölmediğimiz bir dünya! Kadınların sokaklarda özgürce dolaşabildiği bir dünya!

Umutsuzluk onların olsun! Her gün yeni bir ayaklanmanın yaşandığı bu dünya, bizden yana dönüyor! Şimdi harekete geçme zamanı! Okullardan, üniversitelerden, mahallelerden... devrimi örgütlemeye, devrim için harekete geçme zamanı!

Şimdi Devrim Zamanı!

Nurhaklardan Gezi'ye Bu Ateş Sönmeyecek!

Yaşasın Taksim Ayaklanması!

Devrimci Öğrenci Birliği / DÖB

İnşaat İş Kobane

Eylemine Polis Saldırısı

İnşaat İş Sendikası, Kadıköy'de "Emeğin Köprüsü"nü kurmak Kobane halkıyla dayanışma, sağlık ocağını yapabilmek için koridor oluşturulması talebiyle saat 18.00'da bir eylem gerçekleştirdi.

Kadıköy Altıyol'da toplanarak Rıhtım yürümek isteyen yaklaşık 200 kişiye polis, İş-bankası önünde saldırdı. Bu saldırıda birçok kişi yaralanırken, 4 kişi de darp edilerek gözaltına alındı.

Saldırının ardından kitle yine de Kadıköy Rıhtım'a inerek basın açıklamalarını yaptı. Eyleme Mücadele Birliği Platformundan Devrimci İşçi Komiteleri, Genç Emekçiler Birliği, Devrimci Öğrenci Birliği'nin yanı sıra birçok devrimci demokratik kitle örgütleri de destek verdi.

İnşaat-İş sendikası İŞİD'in saldırıları sonucu harabeye dönen Kobane'de sağlık ocağı inşa etmek için bir süredir kampanya yürütüyordu. Kobaneli yöneticiler ve işçiler, harabeye dönen şehrin ihtiyaçlarının karşılanması için Türkiye sınırına insani yardım malzeme-

lerinin geçişinin sağlanacağı bir koridor açılmasını talep ediyor.

Sendika, saldırının ardından bir açıklama yaparak yaşananları protesto etti ve gözaltılarının derhal serbest bırakılmasını istedi. İnşaat İş Sendikası, "Sendikamızın bugün Kadıköy'de Kobane'de insani yardım koridorunun açılması için yapacağı basın açıklamasına polis saldırarak engel olmak istemiştir (...)

Buradan bir kez daha hatırlatmakta fayda görüyoruz: Biz sizin İç Güvenlik Yasasını tammyıyoruz! Biz işçilerin birliği halkların kardeşliği şiarını yükseltmeye devam edeceğiz! İŞİD çeteleri eliyle yıktığınız Kobane'yi yeniden inşa edeceğiz! Baskılarımız boşunadır." dedi.

Polis saldırısında gözaltına alınan dört kişi için 25 Mayıs günü İnşaat İş üyeleri, Mücadele Birliği, Kızıl Dayanışma, Devrimci Anarşist Faaliyet, Alınları, Özgür Gelecek okulları ve gözaltına alınanların aileleri Kartal Adliyesi önünde toplandı.

Uzun saatler süren bekleyişin ardından gözaltına alınanlar saat 16.00'da serbest bırakıldı. Burada bir açıklama yapan İnşaat İş Sendikası, bu saldırıların kendilerini yıldırma-
mayacağını söyledi.

Petkim'de Grev...

İzmir'in Aliağa İlçesi'nde faaliyet gösteren Petkim'de (Petrokimya Holding A.Ş.) yılbaşından bu yana devam eden toplu iş sözleşmesinden sonuç alınmaması üzerine işçiler, eyleme başladı. Vardiya biten işçiler tesislerden ayrılmazken, ürün çıkışına da izin verilmeli.

Petrol-İş Aliağa Şube Başkanı Ahmet Oktay, toplu iş sözleşmesi ile ilgili verilen sözlerin tutulmadığını belirtip isteklerinin iki ayrı ölçüğe iki ayrı ücret olduğunu söyledi.

Petkim yönetimi tarafından yapılan yazılı açıklamada ise, toplu iş sözleşmesi görüşmelerinin Petrol-İş Sendikası'nın sunulan şartları uygun bulmaması nedeniyle Yüksek Hakem Kurulu aşamasına geldiği belirtildi.

Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerinden sonuç alınmaması üzerine eylem kararı alan Petrol-İş Sendikası'na üye 1500 Petkim işçisi, fabrikaya kapanarak direniş başlattı. Bursa merkezli başlayan metal işçilerinin direnişine selam gönderen işçiler 'Her Yer Bursa Her Yer Direniş' sloganları attı. Mesaisi biten işçiler de fabrikayı terk etmeyecek yemekhanede ve bahçede beklemeye başladı. Petrol-İş Sendikası vardiya olmayan tüm işçileri de fabrikaya çağırdı. Petkim'de tesisin yapısı gereği işi bir anda durdurmak mümkün olmadığı için işçiler şimdilik satış departmanında faaliyeti durdurmakla yetindiklerini belirtti.

Türkiye'nin tek petrokimya hammadde üreticisi olan Petkim adına açıklama yapan Genel Müdürü Sadettin Korkut, "Şirketimiz ve Petrol-İş Sendikası arasında 01.01.2015 - 31.12.2016 dönemini kapsayan Toplu İş Sözleşmesi görüşmeleri bugüne kadar karşılıklı saygı, anlayış ve uyum içerisinde geçmiş, ücret artışı dışındaki konular görüşülerek kabul edilmiştir. Ancak, işveren tarafı olarak çok istemimize rağmen ücretle ilgili konularda yasal süre içerisinde sendikamız ile anlaşmaya varılmamış, ara buluculuk sürecinde de anlaşma sağlanmaması sebebiyle Yüksek Hakem Kurulu aşamasına gelmiş olup süreç yasal çerçevede ilerlemektedir" dedi.

Petkim'de geceyi fabrika bahçesinde geçiren işçiler, üretim yapıyor. Yaklaşık 1500 işçi toplu sözleşme görüşmesinde %15 lik zam ve bayram ikramiyesi için 2. günde de fabrikada bekliyor. İşçiler, fabrikadan mal çıkarılmasını en-

gelliyor. Bu nedenle kamyonlar fabrikadan mal çıkarmak için kapı önünde beklemeye devam ediyor. Petrol-İş Genel Merkez Yöneticisi İbrahim Doğanlı de işçilerle birlikte PETKİM'de bekliyor.

Petrol-İş Aliağa Şube Başkanı Ahmet Oktay, yaptığı açıklamada Petkim yönetimini tekrar uyararak, kaymakamı, emniyet müdürünü devreye sokmadan işçilerin temel haklarını kabul etmeye çağırdı. Bu çağrı işçiler tarafından coşkuyla karşılandı.

Böyle büyük bir eyleme karşılık talebin düşük olduğunu söyleyen genç işçiler "Bari yüzde 15 zam talebinden inilmese" diyerek taviz verilmemesini istiyor. Sözleşme sonucunu merakla bekleyen bir diğer grup ise işe yeni başlayanlar: "Onların ücreti 1300 lira civarında ve ancak 5 yıl içerisinde diğer işçilerin ücretine yaklaşacak. Bu nedenle 'Ücretler ne kadar artarsa o kadar iyi'" diyorlar.

İşçilerin ve Petrol-İş'in uzlaşmaz olduğu ileri süren PETKİM Genel Müdürü Sadettin Korkut yayınladığı basın bülteninde genç işçilerin 30-35 yıl daha bu şirkette çalışacak şekilde hareket etmesi gerektiğini söyleyerek "Bu işe ancak şirketin verimli bir şekilde faaliyetini sürdürmesiyle mümkün olabilir. Şirketi yaşatmak, ayakta tutmak, hepimizin görev ve sorumluluğundadır. Bu görev ve sorumluluğun gereğini yerine getirmek için canımızla, başımızla, yüreğimizle çalışacağız" dedi.

Son durumda işçilerin kapı önünde direnişini sürüyor. Henüz patron tarafından görüşmeye yönelik bir sinyal gelmedi ve hala kamyonlar fabrikadan mal çıkarmak için kapı önünde beklemeye devam ediyor.

NOT: Baskıya gireceğimiz sırada Petkim işçileri taleplerini kabul ettirerek anlaşma imzaladı. Kazanan Petkim işçileri 6 günlük eylemden sonra işbaşı yaptı.

Reno İşçisinin Dilinden...

12 gün boyunca iş bırakan, bu eylemleriyle tüm metal işçilerine örnek olan Reno işçileri ile eylemlerini sona erdirmelerinin ardından bir röportaj yaptık.

Bir Reno işçisi olarak direniş nasıl başladı, bize kısaca aktarır mısınız?

İlk önce Türk-Metal'den istifalar ile birlikte başladı. Türk-Metal'den istifa ederken Kırıkkale ve diğer birçok şehirden getirdikleri kendi adamları istifa edenlere saldırdı. Bu saldırılarda yaralanan arkadaşlarımız oldu. Bu saldırıya uğrayan arkadaşlarımızdan ikisi akşam iş giriş sırasında kartı okumadı (işten çıkarılma demek oluyor). Bunun üzerine A ekibi içeri girmeme kararı aldı. İçinde benimde olduğum vardiya da dışarı çıkama kararı aldı. Üretim direktörüne isteklerimizi ilettik. 'TM den istifa edeceğiz' dedik. Direktör ise 'bu sizin yasal hakkınız' dedi. Bir diğer isteğimiz ise Bosch fabrikasında yapılan sözleşme kazanılan zammın bizim de saat ücretlerimize yansıtılmasını istedik. TM 3000 işçinin gözüne şirin gözükmek için 180.000 üyesini ahmak yerine koydu (2012 yılında Bosch işçisi yapılan sözleşmeyi beğenmeyerek toplu olarak TM den istifa ederek Birleşik-Metal İş Sendikasına geçmişti. Fakat sendikamın ve yöneticilerin yoğun baskıları sonucunda tekrar TM ye geri dönmek zorunda kalmış, yetki davası yaklaşık 3 yıl boyunca sürmüş ve geçtiğimiz aylarda TM ve MESS arasında hatırı sayılır bir sözleşme ile Bosch işçisine sus payı verilmişti). Bunu da talep ettik. Üretim direktörü bu konuda bir şey yapamayacağını ama üst yönetime iletteceğini söyledi. Diğer

talebimizde kartı okunmayan arkadaşlarımızın işe iadesi olmuştur. Bu isteğimiz kabul olmuştur ve 24:00'te başlaması gereken vardiya 05:00'da işbaşı yapmıştı.

Peki kaç gün sonra tekrar bu direniş başladı?

Bu tartaklama olayından sonra istifalar çıg gibi büyüdü. 5000 kişilik fabrikada 100-150 civarında kişi istifa etmemiştir. Üretim direktörü zam talebini 15 gün içerisinde bize bildireceğini söylemişti. 10 gün sonra Genel Müdür tehdit gibi bir açıklama yaparak, bize zam yapmayacağım, 2017 yılına kadar MESS ve TM sözleşmesinin geçerli olduğunu söyledi. 'Geçmişte size küçük altın verdik, 250 tl verdik, bunlar size yeterli olması lazım' gibi bir açıklama yaptı. 14 Mayıs'ı 15'ine bağlayan gece C ekibi 1100 kişi dışarı çıkmama kararı aldı. Dışarıda vardiya bekleyenlerin de içeri girmeme kararı aldıktan sonra eylemimiz başlamış oldu. Diğer vardiya işçileri de kendi imkanları ile fabrika önüne gelmesiyle (servislere işçileri taşımanın talimatı verilmiş) kalabalık büyüdü. Ve fabrika içindekilerle, fabrika dışındakiler karşılıklı sloganlar atmaya başladı. Bu süreçte 3 talebimiz oldu. Hiçbir işçi arkadaşımız işten atılmayacak, TM'den istifalarımız kabul edilecek ve bize dayatma yapılmayacak. Ve Bosch çalışanlarına yapılan zam bizim de saat ücretlerimize yansıtılacak. İlk iki talebimiz kabul edildi.

12 gün boyunca fabrika önünde ve içinde işçinin tavrı nasıldı?

12 gün boyunca fabrika yönetiminin hiç beklemediği bir kararlılık vardı. Hiçbir işçi evine gitmeyi aklına bile getirmedi. Arabası olanlar arabalarında,

olmayanlar battaniyelere sarınarak sabahladı. Beyaz yakalı çalışanların işbaşı saatinde (07.30) içerideki ve dışarıdaki arkadaşlarımızla birlikte hep bir ağızdan "Ölmek var Dönmek Yok, Her Yer Reno Her Yer Direniş" sloganlarını atarak sesimizi duyurmaya çalıştık. Üretim durdurma eylemimizden birkaç gün sonra TOFAŞ, MAKO, COŞKUNÖZ çalışanları da iş bıraktılar. Eylemimiz bir anda Bursa geneline yayıldı. İlk günlerde fabrika yönetimi tarafından yiyecek ve içecek yardımı yapılıyordu, ayrıca Nilüfer Belediyesi tarafından yiyecek-icecek yardımı geliyor. Daha sonraki günlerde fabrika yönetimi kumanya vermeyi kesti. Ayrıca belediyenin dağıttığı yiyecek-icecek yardımı Valilik tarafından yasaklandı. Fakat biz hiç yılmadık, işçi arkadaşların eşlerinin ve annelerinin yaptıkları yiyeceklerle kamımızı doyurduk. Benim burada gözlemediğim en güzel olay karşılıklı yardımlaşma ve bütünleşme idi. Herkes birbirine tanıdık-tanımadık bir şeyler ikram ediyordu. Ayrıca son derece sıcak sohbetler yapılıyor. "OYAK RE-NAULT fabrikasında para geçerli değil. Bu sırada kendi aramızdan seçilen sözcüler ve avukatlar fabrika yönetimi ile sürekli görüşmeler yapıyordu. Fakat fabrika yönetimi para konusunda geri adım atmıyordu. Bizde fabrikanın bize bahsettiği tekliflere boğazımızı yirtarcasına "Ölmek Var Dönmek Yok! Yaşamın İşçi Dayanışması!" sloganlarıyla karşı çıkıyorduk. Bu dönemde sözcülerden ve diğer arkadaşlarımızdan bazılarının polis aracılığı ile tebligatlar gelmeye başladı. Fabrika yönetimi gözüne kestirdiği işçi-

lere mahkemeye suç duyurusunda bulunmuş, fakat bu da bizleri yıldıramadı. Çünkü tanıdık avukatları arayarak durum hakkında bilgi alıyorduk. Onlar da bizlere mahkemede bir şey yapamayacaklarını söylüyordu. "Her Yer Reno Her Yer Direniş!" sloganları yine gökyüzüne yükseliyordu.

Olumsuzlukları da vardı! Dışarıdan gelen desteklere karşı kapalı ve çok hassastınız. Bunun nedeni neydi size?

Reno işçisinin genel profili gereği dışarıdan gelen desteklere sıcak bakıl-

madı. Çünkü işçiler eylemlerinin sadece ekme kavgası olduğunu, sözde marjinal grupların eylem bölgesine sokulmamasında ağız birliği vardı. Özellikle sözcülerin emniyet güçleriyle olan güçlü bağları, polisin eylemi biraz da kendi istekleri doğrultusunda şekillendirmesine sebep oldu. Ama bu görüş bence çok yanlış. Haber kanallarına dahi çok temkinli yaklaşan Reno işçisi yalnızlaşmanın farkında değildi.

Bu eylem hem Bursa içinde hem de Türkiye geneline yayılan bir metal fırtına dönüştü. Bu sizi nasıl etkiledi?

Metal fırtına deyimimiz çok güzel benzetme. Öncelikle bunun için teşekkür ederim. Sosyal medya sayesinde bir eylemin Reno'dan başlayıp tüm Türkiye geneline yayılması tüm Reno işçisi için gurur vericiydi. Onlar da eylemimize destek vererek ve katılarak gücümüzü güç kattı. İşçilerin birlikte olduğunda neler yapacağını tüm dünya gördü.

Sizden önce Tofaş, Coşkunöz, Otorim, Mako işbaşı yaptı. Sizin kararlılığınızı etkiledi mi?

Özellikle Tofaş'ın anlaşma yaparak işbaşı yapması bizlerde tabi ki olumsuz etki yarattı. Önceki gün de Coşkunöz eylemlerinde aksamalar, dağılmalar oldu. Bizzat kendim sözcülerden birini yakalayıp, "Coşkunöz'e destek amaçlı bir grup gönderelim" dedim. Fakat karşılığı pek olumlu olmadı. "Herkes kendi eylemini kendi devam ettirecek" dedi. Her fabrika birbirine yardımlaşma halinde olsaydı bence çok daha iyi sonuçlar elde ederdik.

Devletin-polisin-fabrika yönetimini size karşı tavrı nasıldı?

Polis ilk günden itibaren fabrika önünü kontrol altına aldı. Giriş-çıkışlarda personel kartı gösteriliyordu. Alana kesinlikle yabancı sokulmuyordu. Fabrika yönetimi ilerleyen günlerde içerideki arkadaşların bulunduğu bölgenin giriş ve çıkışını branda ile örttü (içeride iş başı yapan olursa tepki gösterilmesin diye). Daha önce de söylediğim gibi kumanyalar kesildi. Valilik belediye yardımlarını kesti.

Bitirme kararını nasıl aldınız?

12 günlük süreç içerisinde içerideki arkadaşlarımız özellikle amirleri tarafından tehdit edilerek dışarı çıkarılmaya zorlandı. Ayrıca yorgunluk ve bitkinlik baş göstermeye başladı. Bu yüzden arkadaşların kendi istekleriyle 26-05 günü öğleden sonra dışarı çıktık. Aynı gün akşam sözcüler ve avukatlar tekrar görüşmeye gittiler. Yapılan son teklif her ne kadar tatmin etmese de bölümlerin kendi arala-

ında yaptığı oylama sonucu eylemi bitirme kararı aldık. 27 Mayıs günü 08.00-16.00 vardiya çalışmaya başladı.

Sizce olumlu muydu, olumsuz muydu yaşananlar?

Bence yaşananlar çok olumlu ve umut vericiydi. Burada maddi anlamda bir kazanç olmasaydı bile işçiler birleştiklerinde ne yapabileceklerini öğrendiler. Farkında olmadıkları güçlerinin farkına vardılar. Metal fırtınasının ilerisi için yapılan bir deneme diyelim.

İşbaşı yaptıktan sonra şu an yöneticilerin size karşı tavrı nasıldı?

İşbaşı yaptıktan sonra bütün direktörler soyunma dolaplarının önünde işçilere karşıladılar. Genel müdür Alez Brotoz teşekkür yazısı yayımladı. İnsan kaynakları departmanından çalışma koşullarını düzeltmek adına bizlerin önerilerini maddeler halinde söylememizi istedik. Ayrıca iki gündür etli yemek yiyoruz, yanarda da çikolatalar cabası.

Bir daha böyle bir eylemlilik yaşanır mı, herhangi durumda?

İşçiler üretime devam kararı almış olsalar da kıvılcım bir kez alev aldı mı, ilerleyen günlerde, vaatler yerine getirilmezse veya başka dayatmalar olursa şartları indirmek pek de zor olmayacak.

Eğer yaşanursa sizce ne olmalı, ne olamalı?

Bir daha böyle eylem olursa ilk önce kendimizi yalnızlaştırmamalıyız. Dışarıdan gelen desteklere açık olup, onların da desteklerini almamız ki, daha güçlü ve sağlam adımlar atılsın. Ben buradan işçi polislik yapan arkadaşlara sesleniyorum (kapılarda güvenlik anları). Bu hareket eylemimize biraz gölge düşürdü. İşçiler polis gibi kimlik kontrolü yaptı. Ayrıca yeni sloganlar öğrenmeliyiz. Bazen kendimi Bursa-Fener maçında gibi hissetmemedim değil.

İşçi temsilcileri, kurulları, komiteleri hakkında ne düşünüyorsunuz?

Bir an evvel eylemimizden dersler çıkarıp ileriye dönük adımlar atmalı, diğer fabrikalarla görüşmeleri hızlandırıp ortaklaşa karar alıp işçi komiteleri kurulmalıdır. Çünkü 2017'ye kadar fabrika içinde TM'ye tekrar dönüşler yapılabilir. Bunun için çok sağlam adımlar atmamız gerekir.

Sizce çok teşekkür ediyoruz, ileriki günlerde mücadeleyi daha ileri götürme dileğimizi iletiyoruz.

Asıl ben sizlere teşekkür ediyorum. Yaşadığımız metal fırtına günlerinde desteğinizi bizden esirgemediniz. Yayın hayatınızda başarılar diliyorum.

Sağlık Emekçilerinden Ceza Yönetmeliğine Karşı 3 Günlük Grev

Aile Sağlığı Merkezleri (ASM) ve Toplum Sağlığı Merkezleri (TSM) emekçileri Sağlık Bakanlığının 16 Nisan 2015'te çıkarıldığı Ödeme-Sözleşme

Yönetmeliğini Ceza Yönetmeliğine çevirmesine 3 günlük grevle yanıt verdi.

ASM ve TSM emekçileri 20-21-22 Mayıs günlerinde üç günlük greve çıktı. 20 Mayıs sabahından itibaren greve çıkan emekçiler, Beşiktaş'ta Demokrasi Meydanı'nda halaylarla 3 günlük grevi başlattı. Temsili olarak kurulan çadır ve kürsü, taleplerini içeren afişlerle donatıldı. Çadırda açılan standda sağlık emekçilerinin taleplerini içeren broşürler dağıtılarak, halka Sağlıkta Dönüşüm Programı ve grev hakkında bilgi verildi.

Greve Sosyal ve Sağlık Hizmet Emekçileri Sendikası, Türk Tabipler Birliği ve İstanbul Tabip Odası üyeleri de destek verdi. Türk Tabipler Birliği ve İstanbul Tabip Odası adına konuşan Dr. Samet Mengüç, yaptığı konuşmada hükümetin uyguladığı sağlık politikalarına değindi.

SES Şişli

Fadime Kavak, Hükümetin sağlıkta dönüşüm programının elinde patlayan bir balon olduğunu, artık sağlık sisteminin tamamen çöktüğünü söyledi. Hükümetin sağlık programı uygulamaları nedeniyle çocuk ölüm oranının ve gebelik izleniminin yapılmadığı için kadın ölüm oranının hızla arttığını, Sağlık Bakanlığının 16 Nisan'da çıkardığı yönetmelikle sağlık emekçilerini açıkça tehdit ettiğini belirterek nöbetlere gitmeyenlerin işten atılacağı tehdidiyle karşı karşıya olduklarını söyledi.

Pratisyen Hekimlik Derneği İstanbul Şubesi'nden Selma Okkaoğlu, pratisyen hekimliğin ayrı bir uzmanlık alanı olduğunu fakat bunun görmezden gelindiğini söyleyen ve hekimlere görevini yapmadığı iddiasıyla verilen cezalara tepki gösteren Okkaoğlu, "Biz gerekirse yıllarca yaptığımız gibi gebemizi izleriz, çocukları aşılarız. Bunun için ne paraya ne cezaya gerek yok, bu bizim işimiz" diyerek ceza yönetmeliğine ve sağlık bakanlığının akıl hocalığı yapmasına tepkilerini dile getirdi.

Eylemde ortak basın metnini Ayça Gümüş ve Erdal Güzel okudu. Birinci basamak sağlık hizmeti sunan yaklaşık 70 bin sağlık çalışanının tüm yurttaki bu güne kadarki en uzun iş bırakma eylemini yapmak zorunda bırakıldığını söyleyen sağlık emekçileri, Sağlık Bakanlığının 5 aydır ASM çalışanlarına hafta içi 40 saat çalışmaya ek olarak, Cumartesi günleri de "nöbet" adı altında fazla çalışmayı dayattığını söylediler.

Hafta içi kendisine kayıtlı bebeğe, hamile kadına aşısını yapıp, izlemeyen hastasını muayene eden, tedavisini yapan, köy köy gezen, evlerde hastasını ziyaret eden, entegre sağlık hizmeti verilen yerlerde gece gündüz demeden gelen her hastaya bakan, tatillerde ölü muayenesi yapan, ev ev, okul okul aşı kampanyası yürüten birinci basamak sağlık çalışanına ek olarak "Cumartesi günleri de gel çalış" denildiğini belirten sağlık emekçileri, bu dayatmalara karşı çıkılması üzerine Sağlık Bakanlığının 16 Nisan 2015 tarihinde yeni bir yönetmelik yayınlamaya Cumartesi direnişlerini sürdürenleri işten atmakla tehdit ederek ağır ceza puanları getirdiğini aktardılar.

Gümüş ve Güzel taleplerini anlatarak koruyucu sağlık hizmetlerinin önemsendiği, halka yeterli muayene sürelerinin ayrıldığı, her kesimin, eşit, ücretsiz, iyi sağlık hizmeti alabileceği, çalışanların haklarının gasp edilmediği, sağlık hizmetlerinin toplumun gereksinimlerine göre sunulduğu bir sağlık ortamı istediklerini söyleyerek grevlerinin 3 gün süreceğini ve talepler karşılanıncaya kadar mücadele edeceklerini belirttiler.

Basın açıklamasının ardından açık kürsüden siyasi partiler ve emekçiler sağlık emekçilerini ve metal işçilerini selamlayan konuşmalar yaparak müzik eşliğinde halaylarla güne devam ettiler.

BEDAŞ İşçileri İşlerine Dönüyor

DİSK Enerji Sen ve BEDAŞ yönetimi arasında yapılan görüşme sonrası varılan anlaşmayla BEDAŞ işçileri 292 günlük direnişin ardından işlerine geri dönüyor.

DİSK Enerji SEN Yönetim Kurulu tarafından yapılan yazılı açıklamaya göre, DİSK Genel Başkanı Kani Beko, Enerji Sen Genel Başkanı Ali Duman ve iş yeri temsilcilerinin 29 Mayıs BEDAŞ Genel

Maltepe Sağlık İşçileri Davayı Kazandı

Maltepe Üniversitesi Hastanesinde çalışırken DİSK'e bağlı Dev Sağlık-İş Sendikası'nda örgütlendikleri için işten atılan 98 işçinin işe iade ve sendikal tazminat davası kazanımla sonuçlandı.

İstanbul Anadolu Adliyesi 16. İş Mahkemesinde görülen davanın karar duruşmasında işçilerin işe iadesine ve 12 brüt maaş tutarında sendikal tazminatlarının ödenmesine karar verildi. İşten çıkarıldıkları 6 Aralık 2014'ten bu yana hastane önüne kurdukları çadırda direnişte olan işçilerin Kartalda'ki Anadolu Adliyesi'nde görülen duruşmasına işçiler, aileleri, DİSK Genel Sekreteri Arzu Çerkezoğlu, sendika yöneticileri ve avukatları katıldı.

Duruşma sonrasında 12.30'da adliye önünde yapılan basın açıklamasında Dev Sağlık-İş Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu "Biz direnişimiz boyunca haklı-

lığımızdan bir an bile tereddüt etmedik. Birlikli ve Çalışma Bakanlığı müfettişlerinin raporları da ortaya koydu. Şimdi sıra işe iade kararını uygulaması gereken Rektörlükte" dedi.

Devrimci Sağlık İş uzmanı Erdoğan Demir ise "Hem birlikli raporunda hem de Çalışma Bakanlığı teftiş raporunda işten atılmanın sendikal nedenli olduğu yönünde ortak bir kanaat vardı. Mahkemenin işçilerin lehine sonuçlanacağını bekliyorduk" dedi.

Basın açıklaması sağlık emekçilerinin mücadelesine destek veren emek dostlarına teşekkür edilerek bitirildi.

"Yaşam Hakkı" İçin Grevdeler

Samsun'da silahlı saldırı sonucu hayatını kaybeden Dr. Ufuk Kamil Furtun için sağlık emekçileri tüm kentlerde bir günlük iş bıraktı.

İstanbul Anadolu Yakası'nda Üsküdar Devlet Hastanesi, Göztepe Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Haydarpaşa Numune Hastanesi'nde sabah saatlerinde basın açıklamaları yapıldı.

Avrupa yakasında da sağlık emekçileri, İstanbul Tıp Fakültesi'nin önünde toplandı. Binlerce sağlık emekçisi, "Yastayız" yazılı pankart ile Millet Caddesi üzerinden Beyazıt'taki İl Sağlık Müdürlüğü'ne yürüdü.

Yürüyüşün ardından Beyazıt'ta bulunan İstanbul İl Sağlık Müdürlüğü'nün önüne gelen sağlık emekçileri, burada hükümetin sağlık politikalarını protesto etti. Sağlık emekçileri burada bir basın açıklaması yaptı.

Açıklamada, Dr. Kamil Furtun öncesinde çok sayıda sağlık çalışanının öldürüldüğüne ve saldırıya uğradığına dikkat çekilerek, sağlık meslek örgütlerinin yaşanan saldırı ve ölümlerin durdurulması için Meclis'e bakanlıklara acil taleplerini ilettikleri, eylem ve etkinlik düzenledikleri fakat bunların hükümet tarafından dikkate alınmadığı vurgulandı.

Sağlık emekçileri kendilerine yönelik şiddeti trmırdıran sağlıkta dönüşüm programını protesto eden sloganlarla eylemi bitirdi.

"Bizi Taşeronla Mahkum Edenlerden Hesap Soracağız"

İstanbul Üniversitesi Çapa Tıp Fakültesi taşeron sağlık işçileri, sağlık sektöründe taşeron çalışmanın uygulanamayacağına ilişkin verilen mahkeme kararlarının halen hayata geçirilmediğini belirterek güvenceli iş ve güvenli gelecek talebiyle eylem yaptı.

İstanbul Üniversitesi Çapa Tıp Fakültesi'nde çalışan taşeron işçiler, 26 Mayıs günü işçi sağlığı, iş güvenliği ve kadrolu çalışma hakları için hastane bahçesinde yürüyüş ve basın açıklaması yaptı.

Eyleme DİSK Genel İş Sendikası, DİSK Sağlık İş Sendikası, SES Aksaray Şubesi, Taş-İş-Der, İstanbul Tabip Odası üyeleri, DİSK Genel Sekreteri Arzu Çerkezoğlu ve HDP Milletvekili Levent Tüzel destek verdi.

Taş İş Der üyesi Cemal Bilgin, yıllardır güvenceli iş, güvenli gelecek, insanca bir yaşam için mücadele verdiklerini, taşeron çalışmanın sağlık sektöründe uygulanamayacağına mahkeme kararlarıyla da ortaya konulmasına rağmen halen taşeron uygulamasının sürdüğünü, yıllardır kadro vaadinde bulunan hükümetin seçim sürecinde yine aynı yalanlarla propagandaya başladığını fakat

bu sorunu çözmeceğini bildiklerini ve artık işçinin emeğine saygı duyan bir hükümet istediklerini belirtti.

"Sen Provokatorluk Yaparsın"

"Yıllardır insan emeğinin ihaleyle alınıp satılmayacağını, insanın taşeron sistemiyle çalıştırılmayacağını söylüyoruz. Çünkü taşeron insanlık onuruna aykırıdır. Taşeron şirket sahipleri lüks arabalarıyla gelip milyonlarca liralık ihaleleri alıp gidiyorlar. Alan terimizin patronlara peşkeş çekilmesine müsaade etmeyeceğiz. Bizi taşeronla mahkum edenlerden hem sandıkta hem sokakta hesap soracağız" diyen Bilgin, 1 Mayıs öncesi işçilerin Cumhurbaşkanı tarafından AkSaray'a davet edildiğini, kendisinin de edildiğini ancak sonradan kendisine davetin iptal edildiğini belirtti. Bilgin, "Daveti iptal edip Ankara'ya gitmiş takdirde beni tutuklayacaklarını söylediler. Kimliğime baktılar, 'Sen provokatorluk yaparsın, ortaklığı karıştırırsın' deyip beni Ankara'ya sokmayacaklarını söylediler" diyen Bilgin, yıllardır taşeronla mücadele verdiklerinin bilindiğini ve Cumhurbaşkanı'na 'taşeron sistemi yerleştirerek yanlış yapıyorsun'diyeceğinin farkında olduklarını söyledi. Bilgin mahkeme kararlarının uygulanarak taşeron çalışmaya son verilmesi gerektiğini ve bunun için gerekli her türlü mücadeleyi sürdüreceklerini belirtti.

DON THE KASIMPAŞALI...

UMUT ÇAKIR

Kapkara bulutları aynı kavşakta buluşturan rüzgarlar gibi, ardi ardına geldi haberler. Kimse kaçamadı bu karabuluttan, nice saraylar çöktü, nice taşsız başlar yuvarlandı kaldırımlarda. Evet, ekonomiden söz ediyoruz, ama içinden Baba-4 filmi çıkacak cinsten bir ekonomi.

Derler ki, Clinton'ın başkanlık kampanyasını yürütenlerden biri, seçmen iradesini en çok etkileyen faktörün ne olabileceğini sorar. Ekibin başı, sinirle sesini yükseltir: "Ekonomi tabii ki, aptal!" Ardında iz bile bırakmadan kaybolup giden nice partinin bilançosunu tutan sermaye sınıfı, ekonomik bir krizin acımasız satır darbelerini herkesten iyi bilir. Kara bulutlar toplandıkça, muhalif burjuvialar ekonomi konuşurlar, hükümet partileri ise din, ahlak, bayrak vaazlarını yükseltirler.

Hükümet koltuklarını dolduran parti şunu iyi biliyor: kaybettığı ilk seçim, onun son seçimi olacak. Bu yüzden, tam da seçim öncesi toplanan kara bulutları dağıtabilmek için çırpınıyorlar: Korkmakta haksız değiller. İhracat her ay %10 civarında geriliyor, genç işsizlerin oranı %32 ile dünya rekoru kırıyor, Merkez bankası kasaları hızla boşalıyor, dolar tarihi zirveler görüyor. Kan kaybını durdurmak mümkün olmayınca, hükümet kara para ticaretinin önündeki tüm engelleri kaldırmakta buldu çareyi. Fakat, kokain misali, hastayı kısa süreliğine ayağa kaldırırsa da, yaşanan yıkımı hızlandıracağı bir önlemdir bu.

Hürriyet gazetesinde çıkan habere göre, hükümet 15 Nisan tarihli bir genelgeyle, gümrük kapılarında para beyanını zorunluluk olmaktan çıkardı. Yani dünyanın bütün uyuşturucu organizasyonları, fuhuş ve çocuk pornosu tacirleri, silah ve nükleer madde kaçakçıları, bavullara doldurdukları paralarını resmi polisler korumasında gümrüklerden geçirebilecek, bankalara yatırıp yasal hale getirebilecekler; bunlar olurken hükümet sözcüleri miting alanında, Kuran'ın yeni basım nüshalarını dağıtıyor olacak. Bu yoldan ekonomiye giriş yapan paranın yalnızca bir kısmı Merkez Bankası bilançolarının "net hata noksan" diye uydurma kaleminde görünür. On küsur yıldır Merkez Bankasının bu kalemi hiç boş kalmadı. Fakat, söz konusu genelgeden sonra, bu kalemden görünen meblağ 5 milyar doları geçti. Buzdağının görünür kısmıdır bu. Ve dahası var.

Bir kaç hafta önce, Hollanda'nın en çok satan gazetesi bir haberi manşetinden duyurdu. Amsterdam-İstanbul arası uyuşturucu trafiğini yöneten çeteler arası bir dizi cinayeti araştıran savcının iddianamesinde, Kasımpaşalı'nın da adı geçiyordu. Savcı, büyüyen finansal açığı kapatmak için Ankara'nın uyuşturucu çetelerine özel görev verdiği, bu kadar yağlı kemiğin üzerine atılan ve paylaşamayan çetelerin kavgasında, bizzat Kasımpaşalı'nın özel danışmanlarının rol aldığını, resmi iddianamesine geçmişti. Burjuva muhalefet, dikkat çekici ölçüde, konuya dair sessiz kaldı. Çünkü, kokainden çocuk pornosundan kazanılan paralar, hepsinin kahasından geçiyor.

Benzer sessizlik tüm dünyada var. New York, Londra, Zürih'te çöreklenmiş o pek şık takım elbiseleri içindeki finans kalantörleri, onlar bu tür kara para işlerinin gerçek patronlarıdır, fakat böyle işlerin ciddi sonuçları olduğunu bildiklerinden, bu kalantörler arkalarında hiç bir tanık hiç bir iz bırakmazlar. Hepsini bilir ki, kara para düşük dozda iyidir, ama yüksek doz tüm ekonomiyi tarumar edecek sarsıntıyı hazırlar.

Nedir bu ciddi sonuçlar? En başta, kara para aklama cenetne dönüşmüş ülke ile ticaret yapan diğer ülkeler, sisteme dışarıdan sokulan bu paraların bir karşılığı olmadığını anladıklarında, kendi sattıkları malların fiyatını yükseltir, aldıkları malların fiyatını düşürürler. Kısacası, kara para ile elde edilen parasal avantaj, orta ve uzun vadede dış ticaretin kanallarını kurur. Ardi ardına düşen ihracat rakamlarını açıklamak için kameraların karşısına geçen maliye bakanı, tam da bunu itiraf ediyordu: "Dışarıya daha fazla mal satıyoruz, ama daha ucuz".

İkinci önemli tahribat, dış borç faizlerinin yavaş yavaş artmasıdır. Türkiye'ye verdikleri borçların geri ödemelerinde, kara paranın kullanıldığını gören finans baronları, risk primlerini artırma yoluna giderler. Öyle de oldu. Söz konusu gümrük genelgesinin üzerinden bir ay bile geçmemişti ki, devlet dış borç tahvillerinin %10'luk faiz oranını aştığı görüldü. Buna benzer daha bir çok tahribat sıraya girdi, zaten iyice zayıflayan ekonomiyi tam anlamıyla yere sermek için toprağı kazmayı sürdürüyor.

Kara para aklama yoluyla finansman açığını kapatma, Türkiye'nin uzun yıllar ılımlı ve telafi edilebilir düzeyde başvurduğu bir yöntemdir. Bu nedenle, bu topraklarda uyuşturucuya karşı mahallelerde savaş açanlar, küçük çeklerle uğraşırken resmin tamamını hiç görmediler. Ve AKP, tam da seçimler öncesi dik bir tırmanışa geçen döviz kurunun ateşini düşürebilmek, sadece bu yıl içinde 210 milyar doları aşan borç geri ödemelerini gerçekleştirebilmek için, kara para ticaretini görülmemiş seviyelere çıkardı. Biz henüz, bu ticaretin vardığı boyutları tahmin etmekte zorlanıyoruz. Ancak, ekonomi ve para ticaretinde tuttukları konum gereği bu gerçeği bilenler var; HSBC, Citibank, Deutsche gibi emperyalist finans aptaportları, yaratılan tahribatın telafi edilemez boyutta olduğunu görmüş olmalı ki, şu günlerde hisselerini satıp fay hattından uzaklaşma telaşındalar.

AKP eliyle tekelleri sermaye 13 yıl boyunca, borç parayla inşaatlar yükselterek, yüz milyondan fazla kredi kartı dağıtarak, ve borcu borçla kapatarak ömrünü uzatmayı başardı. Ama borcu kara parayla kapatmaya kalkışmak, bütün o hassas dengeleri yerle bir etmeye yetiyor. Kara paranın topladığı bulutlar ne zaman, hangi mevsim, bir fırtınaya dönüşecek, bunu tam olarak kestirmek zor. Yine de şunu çok iyi biliyoruz: bu yıkımın ortaya çıkaracağı yığınsal öfkenin yanında Haziran günleri bir uçurtma şenliği gibi görünecektir.

METALDE EYLEM SÜRÜYOR

Metal işçileri Mayıs'ın ortasında başladıkları eylemle çok kısa sürede Türkiye ve dünya gündemine oturdu.

İlk Renault işçileri ile başladı iş bırakma eylemi ve grevler. Türk Metalin gitmesi, işçilerin işten atılmaması, işçi temsilcilerinin tanınması ve Bosch işçilerinin aldığı zammı alma talepleriyle başlayan iş bırakma eylemi, çığ gibi büyüdü ve her geçen gün yeni fabrikalar eklendi greve. Kimi işyerlerinde işçiler patronlarla MESS'e rağmen anlaşırken, kimi yerlerde de sadece Türk Metal'den istifa edildi.

20 Mayıs

"Kaleyi Düşürmeyeceğiz"

Sabah erken saatlerde Ford işçileri Kocaeli'nde, Ototrim işçileri de Bursa'da iş bıraktığını duyurdu. Eylem haberi duyulunca Ford patronu üretimi durdurduğunu açıkladı. Ankara'da da Türk Traktör işçileri 15.00 vardiyasında işi durdurdu.

İşçiler iş bıraktıkları fabrikalarda talepleri karşılanmadan fabrikayı terk etmeyeceklerini, "kaleyi düşürmeyeceklerini" söylemeye devam ediyorlar.

Metal işçilerinin eylemleri sürerken, Bursa'da sabah saatlerinde Metal İşçileri Birliği'nden Kızılbayrak okuru 10 kişi, evleri basılarak gözaltına alındı. "Terörist", "provokatör" olarak lanse edin MİB'liler, işçilerin eylemini "kıskırtmakla" suçlandılar.

21 Mayıs

Metal İşçilerinin Eylemi Büyüyor

Suadiye'de faaliyet gösteren ve Ford'a yedek parça üreten Kanadalı Magna Otomotiv'de üretim, sabah saatlerinde durdu.

Ankara Türk Traktör fabrikasında sabah vardiyasına gelen işçiler de parça parça işi bıraktılar. Onlara hemen Sakarya Erenler'deki Türk Traktör de iş bıraktı. Ve Sakarya işçileri, Ankara'ya hareket etti, buradaki sınıf kardeşlerine güç verdiler.

Renault'da ise Savcılık içerideki işçilere tebligat göndererek işçileri tehdit etse de, işe yaramadı. Şu an Renault, Tofaş, Ford, Valeo, Mako, Ototrim, Coşkunöz, Ficosa, TürkTraktör, Yazaki, Leoni, DJC, Magna'da yaklaşık 20 bin işçi iş durmuş durumda.

Fabrikalarda iş bırakan işçilerle patronlar arasında görüşmeler yapılıyor. Patronlar Türk Metalin aradan çekilmesini tereddütsüz kabul ediyorlar, ilk aylar için ücreti iyileştirme sözleri veriyorlar. Ancak bir sefere mahsus bu ücret artışlarını işçiler kabul etmiyor, saat ücretlerinde yapılacak kalıcı ücret artışında ısrar ediyorlar.

Bu arada bu uluslararası otomotiv tekelleri endişe içindeler. Temel olarak ucuz işgücü için Türkiye'yi tercih eden tekeller, üretimin durması ve ücret artışlarıyla karlarının azalmasından duydukları endişeyi açık açık dile getirmeye başladılar.

Üretimi durduran Ford Otosan işçileri de sabah saatlerinden itibaren Sabri Yalım Parkı'nda toplanmaya başladılar. Toplu olarak sendikadan istifa eden işçiler, N City'ye yürüdüler.

Bursa'da Coşkunöz işçileri ise patronlarla anlaşma yaparak üretime başladılar.

22 Mayıs

Sonuna Kadar Eyleme Devam

Ankara'da Türk Traktör ve Kocaeli'nde Ford Otosan işçilerinin iş bırakmasının ardından, fabrika yönetimleri de üretime ara verdiklerini açıklamak zorunda kaldı. Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nde üretim yapan Fransız üretim ZF Sachs fabrikasında da Türk Metal Sendikası üyesi 300 işçi sendikadan istifa etti.

Tofaş'ta ise yönetimin sabah 06.45'te işbaşı yapılması, gelmeyenler hakkında işlem yapılacağı ultimatomuna rağmen işçiler talepleri karşılanma-

dan işbaşı yapmayacakları konusunda kararlı olduklarını açıkladılar.

23 Mayıs

Tofaş Ve Mako'da Anlaşma

Metal grevinde ilk anlaşmalar Bursa'da Coşkunöz'ün ardından Tofaş ve Mako fabrikalarında yapıldı. Gece geç saatlerde yapılan görüşmeden sonra fabrika içerisindeki işçiler dışarıya çıktı. Kendi aralarında görüşmeler yapan işçiler aşağıdaki şartları kabul etti:

- 1- Eyleme katılan hiçbir işçi işten atılmayacak.
- 2- Türk Metal fabrikadan gidecek, işçiler

kendi temsilcilerini belirleyecek

- 3- Hafta içerisinde 1000 lira ödenecek.

İşçiler bu anlaşma üzerine Pazartesi günü işbaşı yapacaklarını açıkladılar; patronlar ise havai fişekler attılar.

Türkiye'nin en büyük otomotiv yan sanayi şirketlerinden Mako'da da gece geç saatlerde işçi temsilcileri ile görüşen fabrika yöneticileri, işçilerin taleplerini kabul etti. Bu konuda teminat mektubu alan yaklaşık 300 işçi eylemini sonlandırdı.

24 Mayıs

Metal Grevi Devam Ediyor

Tofaş ve Mako'da sağlanan anlaşmanın ardından, patronlar işçilerle anlaşıp bir an önce üretime geçmek için görüşmeleri sıklaştırdı.

Renault ve Türk Traktör'de patronlar işçilerle görüştü. Renault'da anlaşma sağlanamazken, Türk Traktör'de Genel Müdür Marco Votta'nın işçilerle yapmak istediği toplu konuşmaya dahi izin verilmedi. İşçi temsilcileri Votta'nın taleplerine olumlu yaklaşıp da, protokol imzalamaya yanaşmaması üzerine eylemi sürdüreceklerini duyurdular.

Türk Traktör'de işçiler, "Grevimiz kararlı bi-

çimde sürüyor. Her bölüm kendi temsilcilerini seçti. Artık daha örgütlü bir hale geldik. Bir yandan temsilci arkadaşlarımız ve patronlar arasında görüşmeler devam ediyor. Zafere inancımız tam. Bu şekilde devam edersek muhakkak bize gelecekle. Yağmurun altında coşkuyla direniyoruz. Konuşma ve duyma engelli arkadaşlarımız da bizimle. Türk Metal'den istifasını gerçekleştiremeyen arkadaşlar da e-devlet ile istifalarını tamamlıyorlar. Adapazarı'nda da aynı şekilde devam ediyor." diye açıklama yaptılar.

Öğle saatlerinde bir anlaşma haberi de Ototrim'den geldi. "Mücadelemiz kazanımlarla sonuçlandı" diyen Ototrim işçileri, avukatlar huzurunda protokol imzalandı. Protokole göre anlaşma şöyle;

- 1) Hiçbir işçi isten çıkarılmayacak
- 2) Türk Metal'in herhangi bir temsilcisi veya yöneticisi fabrikaya girmeyecek
- 3) Ücretler Tofaş'ta yapılan düzenlemeye uygun olacak
- 4) Renault'da bunların dışında bir kazanım olursa o maddeler de Ototrim işçisine uygulanacak.
- 5) İşçiler adına fabrika bundan sonra işçilerin kendi belirledikleri temsilciler ile görüşecek.

Ototrim işçileri, bu protokolle 25 Mayıs Pazartesi sabahı 08.00-16.00 vardiyasında işbaşı yapacak.

Yapılan bu anlaşmalar sonucu grevdeki metal

işçileri olarak sayıları azalan Renault işçileri, "Reno işçisini yalnızlaştırmaya çalışıyorlar! Ancak Reno işçisi zaten ilk tek başına çıkmıştı!" diyerek eylemlerinden kazanana kadar vazgeçmeyeceklerini söylüyorlar.

25 Mayıs

Metal Grevi Büyüyor, Yayılıyor

Bugün işbaşı yapan Tofaş, Mako ve Ototrim'in ardından metal grevinin yayılacağı, güç kaybedeceği düşünülüyordu; hesaplar tutmadı. Ford Otosan'ın yeni fabrikaları ve yeni yeni metal fabrikaları da iş bırakarak metal grevinin gücüne güç kattı.

Patronlar Ford Otosan'da üretimin başlamasını dört gözle beklerken, beklenmeyen haber Eskişehir Ford'dan geldi. Kamyon ve çekici üretimi yapan Ford İnönü Fabrikası'nda 08.00-18.00 vardiyasına gelen işçiler sabah saat 11.00'den itibaren, ücretlerinde iyileştirme yapılması ve 'Türk Metal Sendikası'nın Ford fabrikasından çıkması' talepleriyle fabrika bahçesinde iş bırakma eylemine başladı.

Aksaray Mercedes'te de sabah 08.00-16.00 vardiyasında yemekhanede başlayan eylemler vardiya giriş çıkışlarında ve diğer vardiyada devam etti. Türk Metal'den istifa etmeye başlayan işçilerin talepleri de aynı.

Sakarya Organize Sanayi'de bulunan Arma Filtre'de de işçiler öğle paydosundan sonra üretimi durdurdu.

Sakarya Otokar işçileri de öğle yemeği sırasında eylem yaptılar, fabrika içerisinde slogan sesleri yükseldi.

Polatlı Ors Rulman'da da sendikadan toplu istifalar başladı.

Ve bir anlaşma haberi de Renault'dan geliyor. Dün tüm gün süren görüşmelerin ardından anlaşmayı kabul eden işçiler, sabah 08.00-16.00 vardiyasında işbaşı yaptılar.

İşçilerin bir kısmı bu kazanımların yeterli olduğunu, en başta gelen talepleri olan Türk Metal Sendikası'nın gidişinin önemli kazanım olduğunu söylerken, bir kısmı da bunları yeterli bulmadı. İşçiler şu açıklamayı yaptılar:

"Arkadaşlar bizler 13 günlük direnişimizi bu sabah 9 maddelik protokol ile kazanımla sonuçlandırdık. (...) Sonuçta 5 bin kişilik fabrikada daha iyisi olabilirdi diyenler olduğu gibi, bu protokol kabul edilsin diyenler de oldu.

Açıklanan protokol bizim direnişimiz sonucu, eksikleri olsa da, kabul edilen en iyi belge oldu. Bu protokol MESS ve ihanetçi TM sendikasına rağmen kabul edilmiştir ve bir çok sendikamızın yapmadığı maddeleri içermektedir. Buna göre,

1-TM sendikasına Allah rahmet eylesin bu fabrikada bittiğinin ilanı olmuştur. Artık kendi sözcülerimizle (seçimle yeni sözcülerde seçilebilir ve mevcut temsilciler buna katılarak güven tazeleyebilirler) haklarımızı aramaya devam edeceğiz.

2- İçeride 3 ekip de eylemi değerlendirecektir. Önemli olan aramızdaki birliği bozmadan daha güçlü olarak protokole yazılı ücret ve diğer maddelerin takipçisi ve uygulayıcısı olmaktır. Bunu sağlamadığımız anda herkes bilmeli ki, asıl o zaman TM yine başımızda boza pişirmeye devam edecek.

3- Başından beri ortaya koyduğumuz 3 talep daha da genişletilerek 9 maddeye çıkarıldı. Üzerinde anlaşamadığımız tek konu, saat ücretlerine yapılması gereken maddenin ucu açık ve henüz belirsiz olmasıdır.

Sözcülerimizin muhatap kabul edilmesi sağlandığına göre bütün ekiplerde hızlı bir biçimde bu maddeyi lehimize dönüştürmek için hazırlık yapmalıyız. O zaman bu konudaki kazanımlarımızı dahada artırmış olacağız.

Burukluk içerisinde olan ve daha iyisi olabilirdi diyen arkadaşlarımıza hak vermiyoruz

değiliz. Ancak kendi aramızda bazı kararları almak ve uygulamak konusunda eksiklerimiz oldu.

Bütün Metal işçilerinin gözü bizim üzerimizde kimse bizim 13 gün önceki noktada olduğumuzu söyleyemez. Dişimiz turnağımızla bu noktaya geldik daha fazlasını mücadele ederek kazanacağız. Oyak Renault İşçileri"

"Renault'da işbaşı yapıldı" haberini alan Türk Traktör işçileri ise, bunun kendilerini etkilemeyeceğini duyurmak için yürüyüş ve oturma eylemi yaptı.

28 Mayıs

Gebze Arçelik LG'de Üretim Durdu

LG Arçelik Gebze'de üretim hafta sonuna dek durdu. Türk Metal Sendikası'ndan istifaların yaşandığı fabrikalara Gebze'deki LG Arçelik fabrikası da eklendi.

300 işçinin Türk Metal'den istifa ettiği LG fabrikası'nda dün gece 24 vardiyasından itibaren üretimin durması üzerine fabrika yönetimi, "Fabrikamızın bakıma alınması ve bu sebeple bakım sonuna kadar üretime ara verilmesi kararlaştırıldı."

diyerek işçileri ücretsiz izne çıkardığını duyurdu.

Enpay çalışanları Türk Metal Sendikası'ndan istifa etmeye devam ediyor. İstifa edenlerin sayısı dün itibarı ile 370'i buldu.

Kartepi Dytech Otomotiv işçileri de gece üretimi durdurduktan sonra fabrika içinde eylem yaptı. Sabah vardiya çıkışında üyesi oldukları Türk Metal Sendikası'ndan e-devlet şifrelerini kullanarak istifa etmeye başladı. İşçiler, "İşverenle bir sorunumuz yok. Aldığımız ücretle ilgili sıkıntımız yok. Sıkıntımız sendikamızın bize ve arkadaşlarımıza kötü davranmasıdır. Biz artık bu sendika ve temsilcilerini istemiyoruz" dedi.

Türk Traktör fabrikasında Genel Müdür Marco Votta işçilere yine aynı teklifi getirdi, işçiler saat ücretlerinde artış olmadan anlaşmayı kabul etmeyeceklerini tekrarladılar. Sonraki günler Türk Traktör'de fabrika önünde işçilerin bekledikleri alana tel örgüler çekilerek işçilerin beklemesi imkansız hale getirildi. Bursa'da yapıldığı gibi tuvalet ve lavabolar, çay ocakları kilitlendi ve binlerce işçi temel ihtiyaçlarını karşılamaktan mahrum bırakılmak istendi. Ancak bunlar işçileri yıldırmaya yetmedi.

30 Mayıs

Arçelik'te Sendikadan İstifalar

Beyaz eşya ve elektronik firması Arçelik'in Bolu fabrikasında çalışan 1500 işçi, sendikadan istifa etmek için toplandı. İşçilerin ilk talebi, "Türk Metal'den kurtulmak". Kendi temsilcilerini seçen işçiler, önümüzdeki günlerde de eylem programlarını belirleyecek.

“Kamp Armen Ermeni Halkına İade Edilsin”

Tuzla'da bulunan Ermeni Yetimhanesi Kamp Armen'in yıkımının engellenmesi için başlayan mücadelenin 18. gününde Taksim'de yürüyüş yapılarak “Kamp Armen Ermeni Halkına İade Edilsin” denildi.

Tuzla'daki Ermeni Yetimhanesi Kamp Armen'in yıkılmasına karşı başlayan mücadele 18. gününe girerken, tutulan nöbetler, etkinlik ve eylemlerle sürüyor. Yıkıma karşı verilen mücadelenin 18. gününde, Kamp Armen Dayanışması'nın çağrısıyla Taksim Tünel'den Galatasaray Meydanı'na yürüyüş düzenlendi.

22 Mayıs akşamı Tünel Meydanı'nda Kamp Armen Dayanışması'nın “Kamp Armen Ermeni Halkına İade Edilsin” yazılı pankartı arkasında Galatasaray Meydanı'na yüründü. Aralarında Mücadele Birliği Platformu'nun da bulunduğu bir çok devrimci örgüt ve demokratik kitle örgütü de dövizleriyle katılarak eyleme destek verdi. Eylemde Ermenice ve Türkçe sloganlarla Kamp Armen'in yıkılmaya çalışılması protesto edilerek, Ermeni halkına iade edilmesi istendi. Galatasaray Meydanı'na gelindiğinde Grup Emeğe Ezgi “Die Yaman” adlı Ermenice parçayı söyleyerek Kamp Armen'in Ermeni halkına iade edilmesi mücadelesini desteklediklerini dile getirdi. Kamp Armen Dayanışması ve Nor Zartong adına Sayad Tekir tarafından basın açıklaması okundu.

“Bu topraklarda Ermenilere yaşam hakkı tanımayanlar, kolektif bir hafıza mekanı olan Kamp Armen'i gasp ederek soykırımcıların utanç verici gelenegini sürdürdük. Bu büyük suçta, hak-sızlığa, zulme ortak olmamak için Kamp Armen'de direniş var. Kamp Armen direnişi 100 yıllık adaletsizliğe isyandır” diyen Tekir, meselenin bir bina değil, tarihi bir adalet mücadelesi olduğunu belirterek, “Kamp Armen'de çözüm

herkes tarafından kabul edilmişken 17 gündür tapusunun Ermeni halkına hala verilmemiş olması kabul edilemez. Direnişimiz, Kamp Armen'in tapusu vakfa verilene kadar sürecek” dedi.

Gedikpaşa Ermeni Protestan Kilisesi Vakfı'nın 1962 yılında İstanbul Valiliği ve Vakıflar Genel Müdürlüğü'nden de gerekli izinleri alarak satın aldığı kamp, 1971 yılında Yargıtay 2. Hukuk Dairesi'nin aldığı bir kararla tehdit altına girdi.

Yargıtay kararı, vakıf senetleri bulunmayan cemaat vakıflarının 1936 beyannamelerinin vakıf senedi olarak kabul edilmesini onaylamıştı. Buna göre, 1936 beyannamelerinde bağış kabul edeceklerine dair açıklık bulunmayan cemaat vakıfları, doğrudan ya da vasiyet yoluyla gayrimenkul edineme-yeceklerdi.

Böylece cemaat vakıflarının 1936'dan sonra edindikleri gayrimenkullere el konuldu, bunlardan biri de eski sahibine iade edilen Tuzla Çocuk Kampı'ydı. Boş bir arazi olarak satın alınan arazi, üzerinde orada yetişen Ermeni çocukların inşa ettiği kampla birlikte eski sahibi Sait Durmaz'a iade edildi.

Birçok kez el değiştiren kamp, yıllarca süren hukuk mücadelesi sonuçsuz kalınca 6 Mayıs'ta sabah saat 10:00 sularında Tuzla Kampı'na giren iş makinesi binanın bir kısmını yerle bir etti. Yıkım haberini alan çok sayıda kişinin kampa akın etmesiyle, yıkım bir süreliğine durdu.

Kamp Armen'in yıkımının engellenmesi için başlatılan mücadelenin 18. gününde kampın tapusunun vakfa iadesi edilmesine ilişkin arazinin şu anki sahibi ile görüşme gerçekleştiği fakat henüz işlem aşamasında bir gelişme olmadığının bilgisi geldi.

“Kamp İade Edildi” Algısı Direnişimizi Kırmaya Yöneliktir”

Haftalardır süren bir eylem var: Kamp Armen. Soykırımdan kurtulan kimsesiz Ermeni çocuklarının evinin yıkılmaması, ranta kurban edilmemesi için sokakta yapılan eylemlerin yanı sıra, Kamp Armen'de de kamp sürüyor.

Özellikle hafta sonu İstanbul ve çevre illerden gelenlere ev sahipliği yapan Kamp Armen'in bulunduğu arazinin yasal sahibi Fatih Ulusoy, bir açıklama yaparak tapuyu iade edeceğini açıkladı. Bu açıklamanın ardından hızla yayılan “Kamp Armen sahiplerine iade edildi” haberi üzerine, Nor Zartong bir açıklama yaptı.

Başından beri eylemleri koordine edenlerden birisi olan Nor Zartong açıklamasında, “‘Soykırım sürüyor!’ diyerek Kamp Armen'deki yıkımı durdurmak için, adaletin direnmeden, mücadele etmeden elde edilemeyeceğinin bilincindeydik. 18 günlük direnişimiz ve kamuoyu desteği Kamp Armen'in iade edilmesi yönünde yoğun bir baskı oluşturmuş ve iade yolunu açmıştır. Verilen sözlü taahhütlere rağmen henüz somut bir adım atılmamış olup Kamp Armen'in esas sahipleri olan Ermeni Halkına iadesi henüz gerçekleşmemiştir. Nor Zartong olarak, tapu tescili yapılabileceği kadar nöbetimizi sürdürüceğiz.”

Elde edilecek kazanım bir lütf değil mücadelemizin ve dayanışmanın sonucu olacaktır. Ve yine elde edilecek kazanım soykırımın inkarından vazgeçildiği anlamı taşımayacak ancak daha büyük bir mücadele için bir başlangıç noktası olacaktır. Kamp Armen direnişi kişisel çıkarlara ve siyasal hesaplara alet edilemez. Kamp Armen'deki direnişimiz teslimiyet ve sessizliğin değil dayanışma ve mücadelenin tek çıkar yol olduğunu göstermiştir” dedi.

Gazetemiz yayına girdiği sırada da henüz tapu-

nun iadesi konusunda bir gelişme yaşanmadı. Kamp Armen Dayanışması da, “İlk günden beri aynı şeyi söylüyoruz: Kamp Armen Ermeni halkına, koşulsuz, şartsız ve hemen şimdi iade edilsin! Alışageldiğimiz oyalama taktikleri ile tapu devrinin 10 gün, 15 gün geciktirilmesine, süreci seçim sonrasına sarkıtma, oldu bittiye getirme çabalarına karnımız tok. 31 sene önce kampımıza el koyan devlet, bugün, kampımızı hemen iade etmelidir. (...)” dedi.

Soykırım Kamp Armen'le Sürüyor

Tuzla'da bulunan ve 1915 Ermeni soykırımı sonrası ailesiz kalan Ermeni çocuklarının eğitim ve ondan daha önemlisi, çocukların yaşama tutunma yeri olan Kamp Armen'in yıkım kararıyla birlikte, Nor Zartong öncülüğünde fiili mücadele başladı. Kamp Armen'i işgal ederek başlayan eylemin 15. gününde Tuzla'daydık. Eylemin sürecine dair sohbet ettik.

Merhaba. Bize Kamp Armen sürecini ve bu eylemin nasıl başladığını anlatır mısınız?

Anadolu'da yaşayan Ermeniler var, bunların çocukları var, Anadolu'daki yetimhanelerde çocuklar var. Bunlar Ermeni kültüründen uzak, Ermeni dilinden uzak bir yaşam sürmek zorunda kalıyorlardı. Gedikpaşa Protestan Vakfının girişimiyle başladı her şey; çünkü 1915'te okullar yakılmış, kiliseler yıkılmış, Anadolu'da Ermeni varlığı kalmamış, silinmiş. Bunun için vakıf, kapı kapı gezerek, “Burada Ermeni var mı?” diye sorarak yetim, yoksul Ermeni çocuklarını topluyorlar ve eğitim veriyorlar kendi okulları bünyesinde.

Bir süre sonra bu büyüyor, geliyor, çok sayıda öğrenciye ulaşıyorlar ve yaz ayları sıkıntı olmaya başlıyor. Birincisi, binaları bu kadar öğrenciyi yazın barındıracak boyutta değil, öğrenciler parasızlıktan memleketlerine dönemiyorlar; zaten bir kısmı yetim, dönecek bir yerleri yok. Böylece bir kamp fikri ortaya çıkıyor. 1962'de burayı satın alıyorlar. Satın aldıklarında burası tamamen boş bir arazi. Kaç tane öğrenci varsa, öğrenciler 6-12 yaş arasında, bir tane de ustabaşı dikiyorlar başlarına, burayı yapıyorlar.

Yapımı üç yıl sürüyor. Denizden kum taşıyorlar, kuyudan su çekiyorlar. 1979'a kadar her yaz gelerek, sürekli bir şeyler katarak, burada eğitim vererek devam eden bir süreç var. Zaten bir süre sonra burada öğrenci olan eğitim sonrası öğretmen oluyor. Hrant Dink de bu şekilde yetişenlerdendir. Ondan sonra bizim 36 Beyannamesi dediğimiz bir şey var. 36 Beyannamesi diyor ki “Türkiye'deki azınlık vakıflarına; sen bana mal beyanında bulun, neyin var neyin yok bileyim. Ayrıca yabancı vakıflar mülk edinmeden önce bana sormak zorunda, bize bildirmek zorunda.” Fakat Ermeni ve Rum vakıfları buna dahil değil. Çünkü Türkiye tabanlı vakıflar bunlar. Zaten burayı da satın alıyorlar, tapusunu çıkarıyorlar, suyunu elektriğini bağlıyorlar, vergisini ödüyorlar 20 sene boyunca. Her şey resmi ilerliyor ve hiç bir sıkıntı yaşanmıyor.

Fakat 72'de başlayan bir furya var, Kıbrıs Savaşı'yla başlayan ve öncelikli olarak Rumları hedef alan bir furya. “Siz yabancı vakıfımsınız, yabancı bir kurummuşsunuz; sizin mülk edinme hakkınız yokmuş.” diyorlar. “Size biz tapuyu yanlışlıkla vermişiz ve geri alıyoruz” demeye başlıyorlar. Buraya da sıra 79'da geliyor. 79'da diyorlar ki; “Biz size tapuyu vermemeliymişiz, sizin bu tapunuz geçersizdir. Eski sahibine geri vermeme gerekiyor burayı.” diyorlar. 84'e kadar devam eden bir dava süreci başlıyor. Bu esnada buranın yöneticisi darbe döneminde hapse atılıyor, “Sen burada Ermeni militan yetiştiriyorsun” gibi suçlamalarla. Burası nispeten başıboş kalıyor, o dönem gencecik birisi olan Hrant buranın başına geçiyor. Onlar da mücadele edemiyorlar devletle. Zaten devletin en ceberrut olduğu dönem belki de. Bir şekilde alıyorlar burayı ve saçma bir şekilde eski sahibine bedelsiz iade ediyorlar. O da alır almaz satıyor. Muhtemelen burasının başına iş açacağını düşünüyor. İlginçtir, her satın alan da, bilmeden satın alıyor öğrendikten sonra hemen satıyor.

O gündün kadar 10-12 sahibi olmuş. Hrant, 90'larda Agos'u kurduktan sonra hep bahsettiği bir yer olmuştur burası, “Orası bizim Atlantisimizdi, keşke mülkü iadesini geçtik, öyle boş durmasa. Bir yetimhane yapsalar orayı” şeklinde yazılarında geçiyor. Bizim de son bir kaç senedir her yaz pikniğe geldiğimiz bir yer burası. Bu sene gelirken biliyorduk, bu sene yıkılacak burası.

Senede bir defa da olsa buraya geliyordunuz öyle mi?

Evet. Burada yetişenler düzenlediği bir piknik oluyor her sene. Bir haftasonu şeklinde her yaz, her sene gelirdi buraya. Bu sene gelirken biliyorduk, bu sene yıkılacak burası şeklinde bir bilgi vardı. Mayıs ayı için yıkım kararı alınmıştı, belediyeden izin alınmıştı. Normalde bizim başlattığımız bir kampanya vardı “Kamp Armen Yıkılmasın” diye ama bir yandan da içten içe “Yıkacaklar, hep alıştığımız şey zaten.” durumu da vardı. Fakat o sabah dozerlerin haberini alıp görüntüyü görünce, internette fotoğrafı görünce böyle pılımlıyı pırtımlıyı toplayıp işimizi bırakıp geldik buraya ve yıkımı durdurduk. Daha sonra da bir işgal başlattık, bir direniş başlattık. Yıkılmayacağız burayı, dedik.

Taleplerimiz de çok net bu açıdan; bizim buranın yeni sahibidir eski sahibidir bunlarla bir işimiz yok, burayı bizden devlet almıştır, devlet verecektir. Yeni sahibinden nasıl alıyorsa alır, nasıl veriyorsa verir. Bizi ilgilendirmez. Yani, bizden o kadar kolayca alan devlet, yeni sahibinden de kolayca alabilse gerek. 30

yılığın tahsis etmektir, 100 yılığın tahsis etmektir gibi bir çözüm de istemiyoruz, buranın tapusu oluşturulacak ve o tapuda “Gedikpaşa Protestan Ermeni Vakfı” yazacak, şekilde bir talebimiz var. İşte şu an bu konuda müzakereler sürüyor. “Uğraşyoruz, yapacağız” diyerek oyalamaya çalışıyorlar bizi.

Ama buradayız, 15. günümüze girdik. Çok ciddi bir destek var buraya, sürekli ziyaretçiler geliyor, erzak yardımı geliyor, bitmeyen bir destek hali var.

Eylemin başından bu yana, devlet tarafından ya da kıskırtmalar yoluyla herhangi bir saldırıyla karşılaştınız mı?

Devlet tarafından ufak tefek şeyler oldu, ya hadi çıkın artık, vereceğiz, tamam şeklinde. Zaten devlet bu işe kendi girmiyor, araçlarını, yani devletten yana olduğunu bildiğimiz Ermenileri araya sürerek yapıyor bu işi. “Tamam, ne yapsak çıkarsınız, bir şeyler yapalım çıkın siz artık, ya da 'Soykırım Sürüyor' yazıyor orada, yazmasa daha iyi olur. Sıkıntı oluyor.” diyerek sözlü saldırılara başvuruyorlar. Oysa bizim en net söylemimizdir, buranın yıkılması soykırımın sürdüğünün en net kanıtıdır bizim açımızdan. Biz de şunu söyledik; “Soykırım Sürüyor” yazısından rahatsızsanız aksini ispat edin, burayı yıktırın, geri verin ve soykırımın sürmediğini ispat edin. Dolayısıyla kaldırmadık da o pankartı, kaldırmayacağız da dedik.

Onun dışında çevrede bireysel saldırı örnekleri görüyoruz, fakat kitlesel bir saldırı şeklinde yürümedi. Zaten her gece burada nöbet tutuyoruz. Çevreden yoldaşlarımız geliyorlar, destek veriyorlar.

Bir şey daha soracağız; Gezi Ayaklanması'nın deneyimi, Taksim Komünü'nde kurduğumuz o yaşam ve mücadele deneyimi buraya nasıl yansıyor? Onu anlatabilir misiniz?

Yani en basitinden, buraya ilk gelip' bu akşam burada kalıyoruz ve bundan sonra kalacağız dediğimizde, 'ne yapmak lazım' sorusunu hiç sormadık kendimize, çünkü ne yapmak gerektiğini biliyorduk. 'Çadırlar şuraya kurulacak, şuraya bir komün masası oluşturulacak, ihtiyaç listesi oluşturulmuş, hemen sosyal medyadan onu yayalım, şuraya dolap koyalım, erzakları koyarız, her sabah çorba çıkarmak lazım, direnişi güçlü tutmak için etkinlikler yapmak lazım, bir yandan Taksim'e talemler koymak lazım', hepsini takır takır biliyorduk zaten. Hiç, ne yapmalı, sorusunu sormak zorunda kalmadık. Şunun faydası çok oldu; Gezi'de öğrendiğimiz birlikte hareket etme, dayanışma hali... buraya gelip hiçbirimiz birbirimizle benim bayrağım olsun, benim kavgam olsun, benim siyasetim olsun kavgası vermedik. Burası “Kamp Armen Dayanışması” dedik ve öyle devam ettik. O açıdan Gezi deneyimini burada direkt pratiğe yansıdı.

Son bir sorumuz olacak size. Ermeni Soykırımının 100.yılı dolayısıyla sizin çok güzel ve anlamlı bir çağrınız olmuştur Türkiye halklarına ve özellikle Türk halkına. “Canım Kardeşim” başlıklı çağrı gerçekten yüreklerle bir hitaptı ve eminiz ki okuyan herkesi derinden etkilemiştir. Bu eylem, bu süreç ilişkin bu ülkenin işçilerine, emekçilerine, devrimcilerine ne demek istersiniz? Aynı zamanda soykırım sürecine dair de.

Bizim hep söylediğimiz şey aynı; sizin fabrikada emeğinize el koyan patron da, bizim burada mülkümüzü elimizden alıp, bizi soykırıp, bizim haklarımızı iade etmeyen devlet de ya da devrimciler sokakta saldıran polis de aynı zihniyetin tezahürü. Ve hepimiz aynı dayağı yiyoruz bu ülkede. Hepimiz aynı mücadeleyi veriyoruz ve bunu ayrı ayrı yapmanın çok bir manası yok. Renault işçisine zam yapmayanla burayı yıkan kişiler çok farklı kişiler değiller aslında. Burayı yıkan da bir başka yerde işçinin emeğini sömürerek burayı satın alıyor.

Bize o gazı atan aynı, sebebi farklı gözükse de. Kısacası düşmanımız ortak. Bunun yanı sıra mücadelemiz de ortak. Buraya Filistin'den destek mesajı geliyor, buradan Renault'ya destek mesajı gidiyor.

En son şunu eklemek istiyorum.; mesele buraya çok yoğunlaştı ama Bomonti Mihitaryan'ın binası var şu anda el konulmuş vaziyette bulunuyor. Şu anda bahçede şerh yaparak yürütüyorlar işlerini. Oraya dair, yerel mahkeme iadesine karar verdi, Yargıtay bozdu, yerel mahkeme itiraz etti. Bomonti Mihitaryan'ı da unutmayalım. Buna benzer çok daha fazla yer var. AKP'nin sürekli anlattığı bir yalan var; 'biz Ermeni mallarını iade ediyoruz' diye. Ama açılan davaların sadece %12'si iadeyle sonuçlanmış, gerisi reddedilmiş. Ve hepsi aynı gerçekleyle alınmış mülkler ve muhtemelen arazinin değerine göre karar veriliyor. Mesela burası kıymetli bir arazi, kocaman, geri verilmiyor. Mücadeleyi yaymamız gerekir diyorum.

Çok teşekkür ederiz.

ENTERNASYONAL MÜCADELE VE HALKLARIN MÜCADELE BİRLİĞİNİ ÖRMEK İÇİN BURADAYIZ

Roja demokratik devrimi daha ilk adımından itibaren bir çekim merkezi oldu. Kısa sürede dünyanın dört bir yanından devrimciyi kendine çekti. Kimi savaşımaya, kimi teknik bilgi ve becerisini sunmaya kopup geldi. Cephe zoru savaş şartlarında elleri tetikte bekleyenler de vardı, bodrumlardan bozma hastanelerde yaralıları tedavi edenler de; yıkımların arasından yeni bir kent kurmak için duvar örenler de vardı, teknik altyapı için projeler çizenler de... İspanya İç Savaşı'nın Enternasyonal Tuğayları gibi savaşçı birimler YPG kurmaylığı altında devrim saflarındaki yerini aldı. Bu saflarda yer alan Leninist savaşçılarla yaptığımız söyleşiyi aşağıda yayımlıyoruz.

Merhaba, bir süredir sizinle bağlantı kurmaya çalışıyorduk.

Bazı aksaklıklar sorunlar yaşadık ama büyük kısmını çözdük, artık daha rahat bağlantı kurabiliriz

Sağlığınız yerinde mi

Ufak tefek sorunlar dışında her şey yolunda

Genel olarak gidişat ne durumda, basına olumlu yansıyor?

Bulduğumuz yer itibarıyla Kobane sınırlarını aşmış durumdayız. Şimdi bulunduğumuz nokta, Sarrin diye bir Arap köyü ve çetenin elinde. Bu köy IŞİD için stratejik konuma sahip. Burayı alırsak Afrin-Serekaniye-Cizre hattının bir kısmı açılacak. Genel olarak YPG güçlerinin daha hızlı ilerlemesi söz konusu olabilecek. Şu an bulunduğumuz cephe bu şekilde. Yaklaşık 15-20 gündür bu şekilde mevzilenmişiz. Ama buna rağmen saldırılar falan oluyor, yakın temas oluyor. Bizim bulunduğumuz yer Kible cephesi. Şarki cephesi de bizim bulunduğumuz noktaya yakın. Kendi bulunduğumuz noktadan çok o nokta üzerinden temaslar ağır basıyor.

Son bir haftadır farklı bölgelerde yoğun temaslar var. İsterseniz bunları aktarayım. Tel Haybik diye bir köy var ve bu köy Irak tarafında ve genel olarak çete buraya saldırmıştı. Burası YPG güçlerinin elindeydi ve bu saldırılar püskürtüldü. Bayağı çete üyesi de öldürüldü,

az çok medyayı takip edenler ve dünya halklarının mücadelesini takip edenler bilir. Şengal'de, Kobane'de ve Ortadoğu'da bu kadar vahşet yaşanırken, biz devrimcilerin sessiz kalması mümkün değil. Enternasyonal mücadele ve halkların mücadele birliğini örmek açısından bizim sessiz kalmamız olmaz. Bununla birlikte, yalnızca bunun devrimci ya da sosyalist olmakla ilgili değil. İnsani olarak, insanlığını kaybetmemiş olmakla ilgili.

önemli miktarda mühimmat ele geçirildi. Onunla birlikte Serekaniye'de Aliya köyü var. Burada buğday deposu var büyük, sağma dedikleri. Ve stratejik bir yeri de kapsıyor bu. Ve bunu da YPG güçleri almış. Orda da yaklaşık 30-35 çete üyesi etkisiz hale getirildi. Abdülaziz, Til Temir'e ait bir bölge, stratejik açıdan önemli bir yer. Genel olarak bir hattı bir hatta bağlayan dağların yoğun olduğu bu köy de bu süreçte YPG'nin eline geçti. Ama bizim bulunduğumuz köye uzak bir yer burası. Biz Kobane'nin Kible bölgesinde olduğumuzdan kaynaklı, bu verdiğimiz haberler şarki tarafında oluyor. Doğu cephesi de aslında sınıra gelmiş durumda. Kürdistan topraklarının sınırına gelmiş durumdayız üç bölgeden. Şimdi YPG'nin sınırları aşma ve ilerleme gibi bir düşüncesi de var. Gelecek hamleler buna yönelik olacak. Şu an zaten bizim bulunduğumuz bölge Kürdistan sınırını aşıyor, Arap halkının olan bir bölge. Bu bölge alındıktan sonra kimin kontrolü altında olacağı şu an tartışılıyor. Koalisyon güçlerinin olabilir, bu ÖSO denilen hareket farklı bir şekilde hareket ediyor. Şu an YPG ve ÖSO güçleri birlikte aynı şekilde ilerleyişlerini sürdürüyorlar.

ÖSO'dan kasıt Burkan El-fırat mı?

Yok Özgür Suriye Ordusu.

Şu basına Fetih ordusu ile birleşmiş el nusra vs...

ÖSO başta Türk hükümetinin de

desteklediği ama şu anda çok fazla desteklemediği bir oluşum durumunda, Esada karşı savaşıyor. Suriye hükümetine karşı ilk savaşan hareketin çekirdeğini koruyorlar. ÖSO da belirli bölgeleri almış durumda, YPG ile anlaşmışlar bu konuda. Son on günlük durum böyle.

Oradaki dostluk, dayanışma, çeşitli hareketlerin kendi aralarındaki ilişkiler ya da oradaki halkla ilişkiler konusunda söyleyebilecekleriniz var mı?

Tabi ki, şu an aslında genel olarak enternasyonal bir mücadele zaten başından beri var. Yani dünyanın farklı yerlerinden farklı savaşçılar, devrimciler bu mücadeleye katılmış durumda. Avusturyasından Almanyasına, Fransasına, İtalyasına kadar bir çok farklı kültürden, farklı oluşumdan insanlar bu mücadeleye desteklerini sürdürüyor, yani enternasyonal mücadelenin iyi örneklerinden birini aslında veriyor Kobane savaşı. Bununla birlikte şu an var olan halk milisleri de yavaş yavaş oluşuyor. Yani Savunma birlikleri, savunma hatları, bunları yapmaya çalışıyor ve iyi bir şekilde sağlandığını söyleyebiliriz ufak tefek eksiklikler olmasına rağmen.

Halk savunma güçleri örgütleniyor yani.

Evet. Hem şehir merkezinde olsun, hem cephe yapılan savaşta olsun, bunlar örülmeye çalışılıyor ve örülüyor da. İyi örnekler de sağlandığı diyebiliriz, eksikliklerine rağmen.

Sizi oraya götüren, yönlendiren düşünceler duygular neler?

Çok zor bir soru bu, nasıl söyleyeyim. Kobane'deki savaş olmadan önce, Ortadoğu'da gelişen bir süreç vardı. Bu Ortadoğu'da gelişen sürecin nasıl şekillendiğini az çok medyayı takip edenler ve dünya halklarının mücadelesini takip eden-

likte, yalnızca bunun devrimci ya da sosyalist olmakla ilgili değil. İnsani olarak, insanlığını kaybetmemiş olmakla ilgili. İnsanlar bu kadar acı çekerken, katledilirken, vahşice en kötü şekilde öldürülürken, insanların kellesi sokak ortasında halklara ibret olsun diye gösterilirken, her insanın buna karşı müdahale etme gerekliliğinden yola çıkarak burada bulunuyoruz. Hem halkların mücadele birliğini örmek için, hem de ezilen Kürt halkının yanında en iyi şekilde yer almak, siper yoldaşlığını örmek için buradayız.

Doğal olarak bu gerekçelerle oradasınız. Sonuçta bu bir enternasyonal dayanışma oluyor. Pekala... Zor mu?

Zorluk göreceli bir kavram. İnsanın, halkların özgürleşmesi için mücadele ediliyorsa, bütün zorluklar aşılabılır. Bu bilinçle hareket ediyoruz. Niçin burada olduğumuzu bilmek, anlamak önemli, zorluk değil. Bu vahşi saldırının karşısında olduğumuz halklara en iyi şekilde göstermek önemli.

Tabi zorlu yönleri de var. Düşmanla temas halindeyken insanın duyguları, düşünceleri çok farklı oluyor, değişiyor. Çok farklı duygular... Yaşamak lazım belki.

Bence zorluğundan çok, onurlu bir görev bu. İnsanlık adına onurlu bir görev. Belki tüm insanların bunları yaşamaması gerek.

Zorluk çektiğimiz noktalar var tabi. Cephe olmak, insanlarla, tanımadığımız insanlarla aynı ortamı paylaşmak, farklı bir kültürü, farklı bir yaşam biçimini yaşamak, bunları atlatmak, savaşa yoğunlaşmak, her an her zaman düşmanın geleceğini beklemek, bu duygularla ve bu hislerle yaşamak zor ve yıpratıcı

Sonuçta leninist bir savaşçı grubu olarak oradasınız.

Evet.

Siyasal, politik kimlikle gittiniz oraya. Nasıl karşılanıyor, yankı buluyor bu durum?

Dünyanın her yanından gelen savaşçılar var burada. Türkiye'den gelen devrimci bir hareket olarak burada enternasyonal mücadeleyi

örmek istediğinizi söylediğiniz zaman, bir çok noktada dostça ve samimiyetle karşılanıyorsunuz. Olumlu tepkiler alınıyor yani. Herkes de bunu biliyor. Bu mücadelenin sadece Kürt halkının mücadelesi olmadığını, bütün ezilen halklar ve devrimcilerin mücadelesi olduğunu herkes kavramış durumda ve bir çok noktadan iyi dostluklar ve arkadaşlıklar kurduğumuzu düşünüyorum. Yani leninist savaşçılar olarak da insanlara kendi yaşantımızı, kendi düşüncelerimizi aktardığımızı ve iyi tepkiler aldığımızı düşünüyorum. Genel olarak teknik eksiklikler ya-

şansa da, cephedeki yaşam, uyum, cephedeki insanların bize karşı ve bizim onlara karşı olan düşüncemiz ve paylaşımımız pozitif diyebiliriz.

Kobane'den Leninist Savaşçılar

Dünyanın her yanından gelen savaşçılar var burada. Türkiye'den gelen devrimci bir hareket olarak burada enternasyonal mücadeleyi örmek istediğinizi söylediğiniz zaman, bir çok noktada dostça ve samimiyetle karşılanıyorsunuz. Olumlu tepkiler alınıyor yani. Herkes de bunu biliyor. Bu mücadelenin sadece Kürt halkının mücadelesi olmadığını, bütün ezilen halklar ve devrimcilerin mücadelesi olduğunu herkes kavramış durumda ve bir çok noktadan iyi dostluklar ve arkadaşlıklar kurduğumuzu düşünüyorum. Yani leninist savaşçılar olarak da insanlara kendi yaşantımızı, kendi düşüncelerimizi aktardığımızı ve iyi tepkiler aldığımızı düşünüyorum. Genel olarak teknik eksiklikler yaşansa da, cephedeki yaşam, uyum, cephedeki insanların bize karşı ve bizim onlara karşı olan düşüncemiz ve paylaşımımız pozitif diyebiliriz.